

Kubuś Kwap

Tytuł oryginału:

WINNIE-THE-POOH

Text by A.A. Milne and line illustrations by E.H. Shepard

Copyright under the Berne Convention

Colouring of the line illustrations copyright © 1970 by Ernest H. Shepard and Methuen & Co Ltd. and copyright © 1973 by Ernest H. Shepard and Methuen Children's Books Ltd

Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk lub kopiowanie całości albo fragmentów książki – z wyjątkiem cytatów w artykułach i przeglądach krytycznych – możliwe jest tylko na podstawie pisemnej zgody wydawcy.

Autor tłumaczenia:

Tómek Sochacki ©

Wydawca:

Fundacja im. Dobrej Pani z Kończyc Wielkich

43-419 Kończyce Wielkie, ul. Zamkowa 20

Ewa Lipska – prezes

e-mail: palackonczycewielkie@gmail.com

Skład komputerowy i druk:

Interfon Sp. z o.o.

43-400 Cieszyn, ul. Olszaka 5

ISBN

Cieszyn 2024

A.A. MILNE

Kubuś Kwap

Zrychtował na cieszyńskóm rzecz:

Tómek Sochacki

Ilustracje

Ernest H. Shepard

DOBRY PLAC
NA MAJOWE
BALANDROWANI

CHAŁUPA
MAMY KANGURKI

DZIURA S PIOSKIYM, KANY SIE
BAWULKO MALUCZKI KANGUREK

CHAŁUPA MYCKA

CHAŁUPA KUBUSIA
KWAPA

SZEŚĆ SOSYN

PAŚĆ NA SŁÓNIE

CHAŁUPA
BABUČKA

TUKEJ NIE BYŁO SZŁAP
MAŁEJ ŁASKI

TUKEJ BYŁA
WIELKUCNO WODA

KU BIEGUNOWI PÓŁNOCNYMU

TAM, KANY
BYWAJÓM PSZCZOŁY

WIELKUCNE
KAMIYNIE
A SKAŁY

PRZOCIELE
A KAMRACI MYCKA

MOJA
CHAEUPA

CHAEUPA
SOWY

LAS, CO ÓN
MO STO MIL

OTOPULÓNY
KÓNTEK

KLAPOUCHEGO
WILGNY A OTYMPNY

Co wszecko nóndziecie w ksióńdze

Pore wiecy na poczóntek — 9

Rozdział piyrszy — 13

*Co w nim poznowómy sie z Kubusiym Kwapym,
s pszczołami a tukej sie zaczyno cało pogodka.*

Rozdział drugi — 29

Co w nim Kubuś idzie na nawszczywe a wderzył do paści.

Rozdział trzeci — 41

*Co w nim Kubuś pospołu z babućkiym szczuli zwierzynta
a o mały figiel by nie chycili łaski.*

Rozdział sztworty — 51

*Co w nim Osioł stracił chłost
a Kubuś go naszeł*

Rozdział piónty — 63

Co w nim Babuciek natrefił na Słonia.

Rozdział szósty — 77

*Co w nim Osioł odprawio swoji urodziny
a dostowo dwa prezenty.*

Rozdział siódmy — 95

*Co w nim Mama Kangurka z Małym Kangurkiem
przyszła do Lasa a Babuciek sie czochto.*

Rozdział ósmy — 115

*Co w nim Krzyś idzie na przodku rajzy
ku Biegunowi Północnemu.*

Rozdział dziewiąty — 135

Co w nim Babuciek mo kole siebie wode ze wszystkich strón.

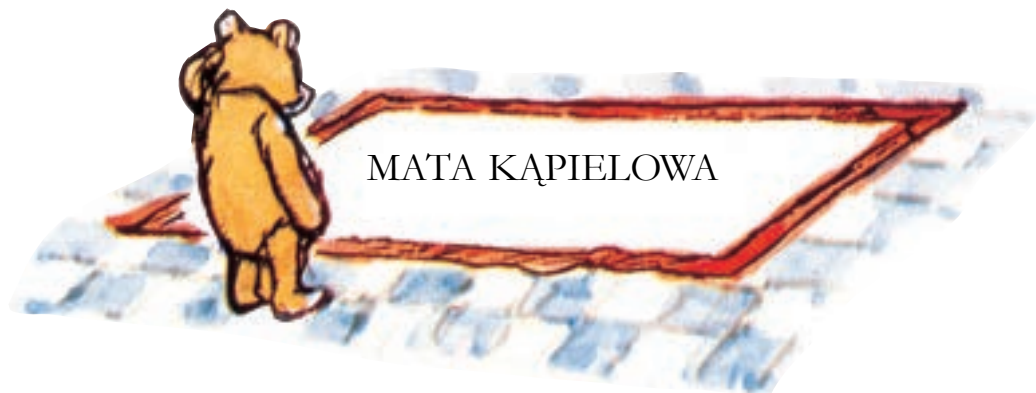
Rozdział dziesiąty — 151

*Co w nim Krzyś robi gościne dlo Kubusia
a aji sie bydymy rozłónczać*

Słownik — 167

Pore wiecy na poczóntek

Okróm tej ksióńżki była eszce inkszo ksióńżka o Krzysiu a tyn, gdo jóm czytoł, se spómni, że Krzyś miol kiejsi swojigo labyndzia (a możne labyndź miol swojigo Krzysia? – nie wiym na isto, jako to tam było), a skyrś tego, że labyndź miol na sobie bioly kwap, Krzyś na niego prawil Puchatek. Było to przeogromnie downo tymu a kiej my sie pospołu rozeszli, tóż my se wziyni to miano, bo my nie wiedzieli, jesi óno by sie eszce móгло labyndziowi kiejsi w żywocie na co godzić. Tóż kiej Krzyś dostoł misia a miś rzyk, coby chciol mieć jakisi fajnacki miano, to Krzyś rzyk hned, że bydzie miol na miano Kubuś Kwap. Tóż też sie tak stało. Nó tóż kiej żech už wóm wyłożył, skiyl sie wziyno miano Kwap, to wóm terazy wyłożym, skiyl sie wzión Kubuś. Každy, gdo przijedzie do naszego miasta, musi zónść do Zoologicznej Zogrody. Sóm ludzie, kierzi zaczynajóm dreptani a oglóndani zogrody od poczóntku, co ón sie mianuje TUKEJ SIE WLAZUJE a strasznie wartko idóm od klotki do klotki, a niż sie

gdo podziwo za siebie, už je przy bramie, co na nij je napisane: TUKEJ SIE WYLAZUJE. Ale sóm inksi przeogrómnie libeżni, kierzi idóm hned do zwierzyn-cio, co go majóm nejbarży radzi, a tam sie sztopujóm. Tóž kiej Krzyś przidzie do Zoologicznej Zogrody, idzie hned do klotki, co w nij sóm niedźwiydzie, cosi po cichu prawi trzecimu wachtorzowi z lewej stróny, dwyrze sie otwiyrajóm a przelazujmy przez małe ćmawe siynie, a potym po przikrych schodach idymy do jakisi klotki, co óna sie otwiyro a wylazuje z nij cosi brónzowego a kudłatego a Krzyś ryczy: „Tóž, Misiu!” a ciepie sie mu do pleców. Tóž tyn niedźwiydź mo na miano Kubuś. To miano mu fest pasuje, tóž skyrz tego to je nejlepsze miano dlo misiów. Ale nejbarży sran-downe je to, że nie poradzymy se spómnieć, jesi Kubuś dostoł miano po Kwapie, lebo Kwap po Kubusiu. Kiej si my wiedzieli, ale my už zapómnieli... Tela żech napisoł, kiej Babuciek sie na mie podziwoł a zakwiczoł swojim głosym: „A o mie nic?”. „Rostomiły Babućku – rzyk żech – cało ksióńzka je o tobie.” „O mie? – zakwiczoł zaś. – Widzym że je aji o Kwapie”. Tóž musimy wóm wyłożyć o co idzie. Babuciek zowiści, bo myśli, że całych wielkich pore wiecy na poczóntek bydzie o Kwapie. Kubuś je nejważniejszy w tej małej ksióńzce, ale kupa razy bydzie w nij Babuciek, tam kany o Kubusiu wubec ani nie pisze. Bo nie poradzicie baji zebrać ze sobóm Kubusia do szkoły, tak coby żodyn o tym nie wiedzioł. A Babuciek je taki maluczki, że

lahko go lza wrazić do kapsy, kany je fest przyjemnie go czuć, wtynczas kiej sie nie wiy na isto esi dwa razy siedym je dwanost, abo dwacet dwa. Babuciek mo rod ponikiedy wyłyć kapke z kapsy a wtynczas sie może podziwać do kalamorza. Skyrz tego je barży wyuczóny jako Puchatek. Ale, po prowdzie Puchatek o to nie dbo. „Sóm tacy, kierzi majóm rozum – prawi – a sól tacy, kierzi go ni majóm, a fertig.” A terazy wszystkie zwierzynka sie pytajóm: „A o nas też cosi bydzie?”. Tóž możne bydzie nejlepszy jak skóńczym pisani tych pore wiecy na poczóntek a zacznym už pisać tóm ksióńżke.

Rozdział piyrszy

*Co w nim poznowómy sie z Kubusiym Kwapym,
s pszczółami a tukej sie zaczyno cało pogodka.*

Chcym Wóm pokozać Misia Kwapa, kiery terazy słazuje po schodach. Tak-tuk, tuk-tuk zesuwo sie Kubaś po plecach a nogi mo do wyrchu. Lezie za Krzysiyem, kiery go smyczy za przednióm packe. Odkiył Kubaś pamiynto tak słazowół ze schodów, choć czasami czuje że by to móg zrobić ganc inakszy, kieby sie mu podarziło przestać tukać aspón na maluczkóm chwile a fest by o tym porozwożół. A potym sie mu zaś zdo, że isto ni ma na to inkszego spusobu. Tóž ale Miś sjechoł už dołu a je narychtowany, coby sie z wami poznać. Tóž sie dziwejcie: to je Kubaś Kwap. Kubaś mo rod lecy kiedy bawulkać sie w rostomajte wieca, a lecy kiedy zaś mo rod se siednyć przy kuminku jak mo pokój a posłuchać jakisi ciekawej pogodki. Tego wieczora...

- A jakij pogodki? – spytał sie Krzyś - możesz powyróżndzać Kubusiowi kierómsikej z nich?

- Myślym, że ja – rzyk zech. – A jako ci sie zdo, jaki pogodki Kubuś mo rod nejbarży?

- O siebie samymu. Bo to už je takowny Miś.

- Tóż dobre, spokopił zech.

- Tóż powyróżndzosh mu?

- Sprógujym.

Tóż zech sprógowol.

Jednego razu, przeogrómnie downo tym, jakosi w zeszy pióntek bywol se Kubuś ganc sóm a mianowol sie panoczek Woreczko.

(- A co znaczy, że sie tak mianowol? – spytał sie Krzyś.

- To znaczy, że na dwiyrzach na tabuli miol napisane zlotymi literami miano a tam bywol.

- Kubuś nie wiedziol dobrze jako to je – rzyk Krzyś.

- Ale terazy už wiyim – zabónczol gdosik.)

- Tóż posłuchej dali – rzyk zech. – Tóż jednego dnia, Kubuś poszol na szpacyr a zaszol na miedze w postrzodku lasa, a w postrzodku tej miedzy rosnól wielkucny

dómb a z jego wyrzczku
było slyszeć jak cosi bzu-
czy. Kubuś se siod pod tym
dymbym, podeprził głowe
na packach a zaczón roz-
wożać.

Nejprzód rzyk sóm do
siebie:

- To bzuczyni cosi zna-
czy. Taki bzuczyni, co óno
bzuczy, nie bzuczy yny tak
se. Jak slyszym bzuczyni, to
znaczy że cosi bzuczy a jo
wiy, że jesi cosi bzuczy
to na isto to je pszczola.

Potym zaś pomyśloł dłu-
gszy a rzyk:

- A skyrs tego, że sie je
pszczolóm, to musi sie na
isto robić miód.

Tóż stanął a rzyk:

- A gdosi tyn miód robi na isto skyrs tego, cobych
go jod. – A zaczón wlazować na stróm. Wlazowoł,
wlazowoł coroz wyży, coroz wyży, coroz wyży, a jak
uż wloz na wyrch do połówki stróma, to se zaśpiywoł
takóm pieśniczke, co se jóm zabónczoł:

*Dziwucny je niedźwiedziów ród,
Że tak fest mo rod miód,
Bzyk-bzyk-bzyk, ram-póm-póm,
Co to je? Nie wiem sóm*

Potym wyłoz jeszcze wyży...a jeszcze wyży...a jeszcze kapke wyży. Jak tak włazował, to se poskłodoł do kupy nowóm pieśniczke:

*Kieby pszczołami były niedźwiadki
Nisko na ziymy miałyby chatki,
A że tak ni ma, to je przyczyna,
Że sie musimy na strómy wspiąć.*

Był coroz barży usiotany, tóż zaśpiywoł takóm smutnóm pieśniczke. Už, už miol tyn miód, kie naroz...
Buch!

- Pyty ratujcie mie
- zaryczoł Kubaś, kie
leciol na gałynź o pół
metra niży.

- Jak bych miasto
tego... - rzyk ale nie
skóńczył, bo polecioł
na jakómsik inkszóm
gałynź o meter niży.
- Tóż už isto pómału
wiyecie, co zech chcioł

zrobić – prawil Kubuś, postawił buka a sleciol na głowe na kark na inkszóm gałynź o pól drugo metra niży.

- Tóż, to bylo raczy z moji stróny – prziznoł sie, jak leciol na nastympne sześć gałynzi.

- A wszystko to je podle mie skyrs tego – rzyk a sleciol z ostatnij gałynzi, postawił eszcze trzi razy buka – wszystko to je skyrs tego, że za fest móm rod miód. Pómóźcie! – zaryczoł, a spod do krzoków jałowca.

Wyloz z nich, wycióngnól z kinola jegly, co óny go dziubały a zaś zacznó rozwożać a o piyrszym o czym se pomyśloł to był Krzyś.

- O mie? – spytoł sie Krzyś, a bylo slychać jak sie mu chce beczeć.

- Ja, o Tobie.

Krzyś nic nie prawil, yny oczy sie mu robily coraz wiynksze a wiynksze a lica coraz czyrwińsze.

A Kubuś poszoł do swojigo kamrata Krzysia, kiery bywoł za zielónymi strómami na drugim końcu Lasa.

- Witej Krzysiu! – rzyk Kubuś.
- Witej Kubusiu Kwapie! – rzyk żeś.

Chciolbych wiedzieć, esi mosz na pozoryndziu cosi takownego jak balónek.

- Balónek?

- Ja jak żech szoł ku tobie, tak żech se prawil: „Je-zech ciekawy, esi Krzyś też mo na pozoryndziu, cosi, podobnego do balónka”.

Tak żech se wyrzódzoł a myślolech o balónkach.

- A na co ci balónek? – spytoł żeś sie.

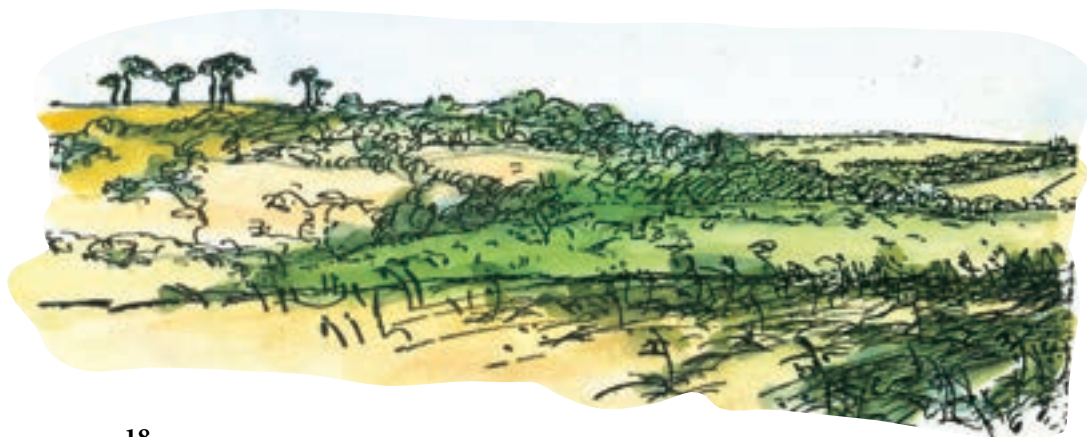
Kubuś sie podziwoł kole siebie, jesi gdo nie poslucho, doł packe na gymbe a szuszkoł po cichu:

- Miód!

- Ale co mo balónek do miodu?

- Mo – rzyk Kubuś.

Tóz tak sie stało, że poprzedniego dnia balandrowoł żeś u swojigo kamrata, Babučka a tam żeście wszyscy dostali balónki a tyś dostoł wielkucny, zielóny balónek

a jedyn z przocieli a kamratów Mycka dostał wielkucny, modry balónek a zapómniol go zebrać do chalupy, bo był na isto za młody, coby chodzić na muzyki; a tyś prziniós do chalupy aji zielóny aji modry balónek.

- A kiery byś chciol? – spytał żeś sie Kubusia.

- Tóż to je tak – rzyk Kubuś – kiej sie idzie po miód z balónkiym, to trzeja dować pozór, coby pszczoły nie wiedziały, za czym sie idzie. Tóż jak sie mo zielóny balónek, pszczoły se mogóm pomysleć, że to je czynść stróma, a nie wszymnóm se, gdo idzie, a esi sie mo modry balónek, mogóm se pomysleć, że gdosi je kónskiy nieba, a też se nie wszymnóm gdo idzie. A terazy idzie o to jaki balónek se zebrać.

- A rzeknij mi, ty pszczoły cie se nie wszymnóm pod balónkiym?

- Spytał żeś sie.

Mogóm abo ni mogóm – rzyk Kubuś. S pszczołami człowiek nigdy nie wiy co bydzie. – Pomyśłol chwile a rzyk: - Bydym chciol wyglóndać jako mało ćmawo chmorka. To by jich miało zmylić.

- Tóż lepszy, cobyś miol modry balónek – rzyk żeś a tak sie aji stało.

Tóż poszliście oba z modrym balónkiym, a tyś wziół flinte, tak jakby co, jako to dycki robisz, a Kubuś poszel

na jedyn szumny plac, co na nim było bagno, co go znoł, zaczón sie tam fest koltać a koltać, aż sie zrobił ganc czorny. A potym jak už balónek był fest nafukany a sie zrobił wielkucny, Kubuś wzión do obu pacek porwóz, chycił go, lahko polecioł do luftu a wartko už był tak wysoko, jak wysoki je stróm, ganc blisko nieba.

- Hura – zaryczoł żeś.

- Prowda że to je szumne? – hoknól Kubuś do ciebie z wyrchu

– Jako jo wyglóndóm z dołu?!

- A tyś mu rzyk:

- Wyglóndosz jako niedźwiydź prziplichcóny do balónka.

- A ni – spytoł sie zastarany Kubuś – a ni jak mało czorno chmorka na modrym niebie?

- Na ni.

- Ale możne tam na wyrchu to wyglóndo kapke inakszy. Už żech ci roz prawіл, że s pszczołami to je rostomajte.

Nie było ani kapki wiatru, co by go wzión ku strómie, tóz niedźwiodek wisiół w lufcie a ani sie nie giboł. Móg widzieć miód, móg wóniać miód, ale ni móg go pomacać.

Za chwile hoknól dołu na ciebie:

- Krzysiu!

- Co?

- Zdo mi sie że pszczoły cosik UCZUŁY.

- A co?

- Nie wiem, ale sie mi zdo, że óny se czegosik
WSZYMLY.

- Można se myślóm, że chcesz jim utypić miód.

- Można ja. S pszczolami nigdy nie wiysz co bydzie.

Zaś na chwile było cicho, a potym Kubaś hoknól
na ciebie z wyrchu:

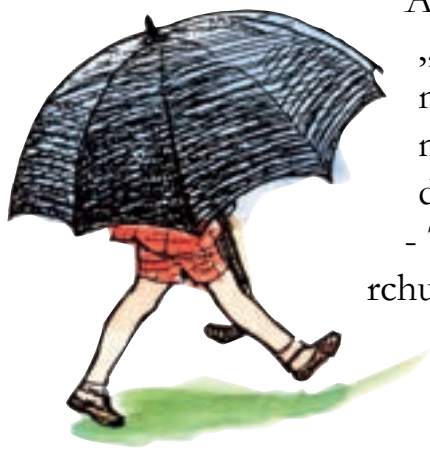
- Krzysiu!

- Co?

- Mosh w chałupie parazol?

- Móm, bo co?

- Chciolbych cobyś go prziniós a szpacyrowoł se
z nim tam a spadki, a prawil: „Aj-aj-aj, isto bydzie
padać”...Myślym, że to bydzie fest dobry spusób na
pszczoły.

A tyś se pomysłoł w duchu:

„Gupi, spusobny Misiu!” – ale
nie rzyk żeś tego na głos, bo go
mosz za fest rod, yny żeś poszoł
do chałupy po parazol.

- Tóż jeżeś už! – hoknól z wy-
rchu Kubaś, kiej yny żeś prziszol
spadki pod stróm. – Už żech
sie zaczón o ciebie starać.

Jeżech ganc istry, że pszczoły se už czegosik WSZYMLY.

- Móm odewrzić parazol? – spytoł żeś sie.

- Ja, yny doczkej na chwile. Muszimy być słuszni.

Nejważniejszo pszczoła, co jóm musimy zmylić to je Królowa. Poradzisz poznać z dołu Królowóm Pszczól od inkszych?

- Ni.

- Tóż darmo. Muszimy se poradzić inakszy. Teraz, kiej ty bydziesz szpacyrowoł tam a spadki pod parazolym a prawil: „Aj-aj-aj, isto bydzie padać”, jo zaś zaśpiywóm Pieśniczke Chmorek, takóm, jakóm yny Chmorka poradzi zaśpiywać. A ty se szpacyruj!

Nó a wtynczas, kiejsi jak tyś se szpacyrowoł tam a spadki a myśłoł żeś esi bydzie padać, abo nie bydzie, Kubuś zaśpiywoł takóm pieśniczke:

*Je dobrze chmorkóm być,
Po niebie płynóć jako po wodzie,
Mało Chmorka na dziyń dobry,
Takóm pieśniczke śpiywo co dziyń:
- Je dobrze Chmorkóm być,
Po niebie płynóć jako po wodzie,
A od rana na dziyń dobry
Takóm pieśniczke śpiywać co dziyń:
Je dobrze chmorkóm być...*

Pszczoly bzuczały a czegosik se wszymly, jako to majóm we zwyku. Pore z nich fakt wyfurkło z gniazda a zaczęło furkać kole chmorki, kiej ta chmorka śpiywała drugóm zwrotke swoji pieśniczki. A jedna aji siadła na chwile na kinolu chmorki ale odfurkla.

- Krzysiu, aj, Krzysiu – zawrzeszczała chmorka.

- Co?

- Fórt myślým a myślým a terazy už wiým na isto, że to je szpatny gatunek pszczól.

- Tak ci sie zdo?

- Ganc szpatny gatunek. A myślým, że óny isto robióm annielski miód. A zdo mi sie, że isto slezym dołu. A ty co ty se o tym myślisz?

- Ale jako?! – spytał żeś sie.

Kubuś o tym nie pomyśloł. Kieby puścił porwóz z packi, to by shórczoł na zym, a to by ni miol moc rod. Tóz myśloł fest długo, a prawi:

- Krzysiu, musisz strzelić do balónka. Mosz przy sobie sznajdre?

- Tóz toć – rzyk żeś. – Ale jak to zrobiym, balónek bydzie na nic.

- Ale jak tego nie zrobisz – rzyk Kubuś – to sy mie nie bydzie nic.

Tóz żeś wycylowoł opatarnie w balónek a żeś wystrzelił.

- Jezeryna! – zawrzeszczol Kubuś.

- Nie trefił zech? – spytał żeś sie, Krzysiu.

- Trefić żeś trefił – rzyk Kubuś – ale ni w balónek.

- Mier-zi mie to – rzyk żeś a eszcze roz żeś strzelił, ale terazy už do balónka, co z niego pómału wyleciol luft, a Kubuś spuścił sie na ziym. Ale miol tak zgrabaciale packi od ściskanio porwoza, że cały dziyń dzierzol jich we wyrchu. Wiela razy mu mucha siadła na kinol, ale ni móg ji przegónić packóm, yny na nióm tak fukol: „puch, puch, puch!”. Tóž sie mi zdo, ale żech ni

ma isty, że aji skyrś tego na niego zaczi prawić Kwap, bo kwap po naszymu to je puch.

- To už je kóniec tej pogodki? – spytol sie Krzyś.
- Ja, to je kóniec tej pogodki. Ale sóm eszcze inksze.
- O Puchatku a o mie?
- Aji o Mycku, aji o Babućku a o was wszystkich. Už jich nie pamiyntosz?
- Pamiyntóm, yny dycki jak se jich chcym spómnieć, to zapóminóm...
- O tym, jako Kubuś a Babuciek zrobili gón na Slónia...
- Nó a nie chycili go, no ni?
- Ni.

- Kubuś nie poradził, bo z niego je buła. A jo żech go chycił?

- O tym je w tej pogodce.

- Krzyś skłupił głowiczkę.

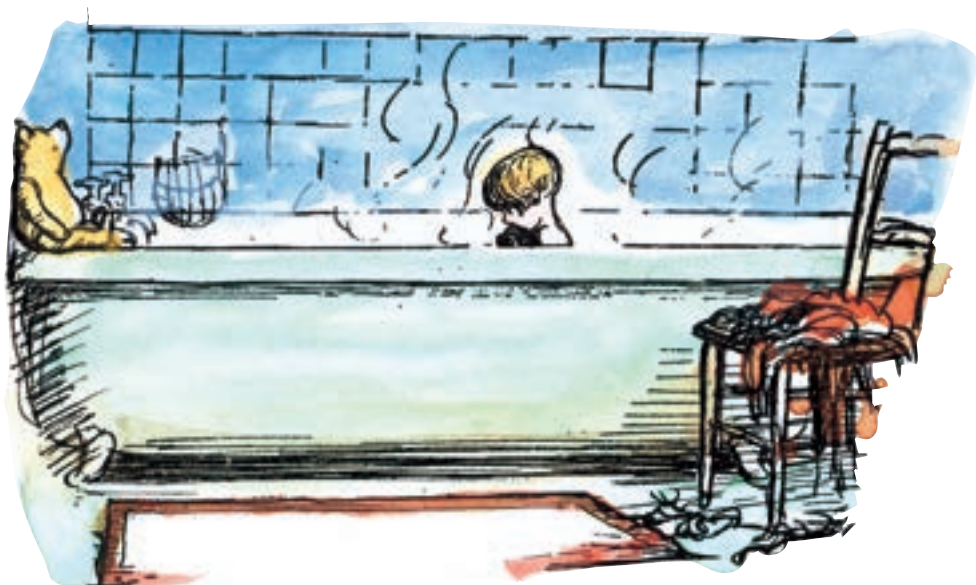
- Spóminóm se – rzyk Krzyś – yny Puchatek už dobrze nie pamiynto. A chciolby coby mu jóm gdosik jeszcze roz powyrzónoł, bo ón mo rod pogodki, co óny sóm prowdziwe, a nie taki bojane.

- Aji jo se tak myślým – rzyk żech.

Krzyś fest wydychnył, wzión misia za packe, a smyczyl go ku dwirzóm. Při dwirzach sie zwyrtnył a rzyk:

- Móg byś přiść ku mie, jak sie bydym czochtol w szafliku?

- Mogym – rzyk żech.

- Ale jo żech go nie oszkapil, jak żech strzelil ze sznajdry, no ni?

- Ni.

Krzyś skłupil głowiczke a wyloz, ale za chwile żech uslyszol: tuk-tuk-tuk-tuk.

To Kubuś wlazowol za Krzysiyem na wyrch po schodach.

Rozdział drugi

Co w nim Kubuś idzie na namszczywe a wderzył do paści.

Jednego szumnego dnia niedźwiodek, na kierego kamraci prawióm Kubuś Kwap, abo ganc ajnfachowo Kubuś, szpacyrowoł po lesie, a bónczoł hyrnie pod nosym. W tyn dziyń se ułożył ajnfachowóm pieśniczke, kiej wczas rano robił przed zdrzadłym swojóm gimnastyke, co jóm ćwiczył na kaźdo, bo chcioł ściepać pore kilo.

- Tra-la-la-la, tra-la-la- śpiywoł se, jak sie ogiboł do wyrchu jako yny poradził, a potym – tra-la-la-la, tra-la-la-la, jejku kandy ledwo żyjym – jak prógowoł siyngnónć palcami dłaszki a przy tymu nie ogibać kolan. Kiej pośniodoł to śpiywoł

tóm pieśniczke eszcze pore razy, pokił sie ji nie
nauczył na pamiyńc. Terazy bónczoł se jóm už bez
zajynkowanio. Było to jakosik tak:

Tra-la-la. Tra-la-la-la
Tra-la-la, tra-la-la-la
Rum-tum-tum, tra-la-bum,
Rum-tum-tum, tra-la-bum.

Tóž szoł se Kubuś, wiesioło śpiywoł a rozwożoł o tym, co gdo robi a jako to je, kiej sie je kimsik inkszym, aż zaszoł na kopiec z piosku, kaj była wielkucno jama.

- Aha – rzyk Kubuś. - Rum-tum-tum, tra-la-bum. Jak wiym cosik mało wiela o jakisik wiecach, to ta jama znaczy, że w nij je wielkucno partyja – rzyk – a wielkucno partyja to je Mycek, a Mycek znaczy dobre jodło a posłuchani pieśniczki, co sie jóm bzuczy a eszcze inksze wieca.

Rum-tum-tum, tra-la-bum.

Kubuś wraził głowe do jamy a zaczón wolać:

- Hej, je tam gdo!?

Z postrzodka jamy Kubuś usłyszoł jakisi gruch a potym už było cicho.

- To, co żech rzyk terazisko, to było: „Hej, je tam gdo?!” – hóknół Kubuś

- Ni! – rzyk gdosik z postrzodka jamy. Potym tyn sóm głos eszcze rzyk: - Nie rycz tak. Słyszolech cie ganc dobrze piyrszy roz.

- Jeryna kandy – rzyk Kubuś – tam na isto żodnego ni ma?

- Żodnego.

Kubuś wycióngnył głowiczke z jamy, porozwożoł se chwile a pomyśłoł: „Tam przeca musi gdosi być, jesi rzyk, że żodnego ni ma”. Zaś styrczył głowiczke do jamy a rzyk:

- Hej, Mycku ni ma żeś to ty?

- Ni – rzyk Mycek a terazy miol už jakisik inkszy głos.

- A to ni ma głos Mycka?

- Myślym se, że ni – rzyk Mycek. – Nó, ni miało by tak być.

- Aha – rzyk Kubuś.

Zaś wycióngnyl głowiczke z jamy, kapke pomyśloł, zaś jóm wraził spadki a rzyk:

- Tóż dobre, a możne bydziesz tak dobry a rzekniesz mi, kany je Mycek.

- Poszoł nawszczywić swojigo kamrata Kubusia Kwapa, kiery je jego wielkucnym kamratym.

- Ale to żech je przeca jo – rzyk niedźwiodek a prze-ogrómnie sie zahruzil.

- Co za jo?

- Kubuś Kwap

- Jeżeś tego isty? – spytoł sie Mycek a eszcze barży sie zahruzil.

- Jezech ganc isty – rzyk Kubuś.

- Tóż dobre pódź dali.

Kubuś sie zaczón ciść wiela miol siły przez dziure do jamy, aż wloz do postrzodka.

Miol żeś recht – rzyk Mycek, heczol na niego. – Toś je ty. Jezech rod, że cie widzym.

- A tyś myśloł, że gdo tam byl?

- Tóż widzisz nie bylech ganc isty. Wiysz, jako to je w lesie.

Nie śmi sie żodnego puszczać do chałupy. Trzeja sie fest miarkować. Ale myśloł żeś, coby cosi mało wiela zjeść?

Kubuś miol rod cosi mało wiela zjeść o jedynostej do polednia a byl rod, kiej widziol jak Mycek siongo do odmaryje po garce a po talyrze a jak sie go spytol:

- Co chcesz do chleba miód lebo marmulade? - Kubusiowi sie ganc chciało beczec, tóż rzyk: aji jedno, aji drugi. – A chned coby gdosi nie pomysloł, że je żyrokiym rzyk: - Ale na co eszcze chlyb Mycku? Nie rób se za kupa wyprasku.

- A dłuższy czas potym nic nie prawil.

Na koniec Kubuś zabónczol cosik sóm do siebie, stanył, pościskol packe Mycka, jako to robióm kam-racio a rzyk, że už musi iść.

- Mógbyś tukej eszcze kapke być? – spytol sie Mycek słuszenie.

- Tóż toć – rzyk Kubuś – mógbych tukej eszcze kapke być, kiebyś...kiebyś...- a podziwoł sie na dwiy-rze od szpajski.

- Tóż wiysz – prawi Mycek – miol zech už kansik iść.

- Nó, widzisz. Tóż už idym. Miyj sie.
- Darmo, miyj sie! Jak na isto už mosz dość...
- Tóż a miolbyś eszcze co?...

Mycek ściepoł wyrchniczki z gorków, podziwoł sie do postrzodka a rzyk:

- Ni, nic ni móm.
- Jo yny tak... - rzyk Kubuś a skłupił głowiczke – ale už muszym iść. Miyj sie!

To rzyk a zaczął pómału wylazować z jamy przez tóm samóm dziure, co nióm tukej włoż. Wycióngnył przed siebie przedni packi, pómogół se nogami tóż za chwile jego kinolek zoziyroł už na świat, co go Pónbóczek zrobił, a potym uszy...a potym przedni packi...potym pleca...a naroz...

- Jeryna kandy! – zaryczoł Kubuś. – Ratujcie mie! Jo isto muszym sie wrócić spadki! Piernika! Przeca jo sie muszym tu stela wydostać! – hoknół Kubuś. – Ale nie

poradzym zrobić ani jednego ani drugiego! – ryczył. – Ratujcie, Jezeryna!

A Mycek se uznoł, że sie przyndzie na mały szpacyr, a skyrś tego że dwyrze z przodku jego chałupy były zastawio-

ne, wyłoz przez ty, co sóm w kuchni, obeszel kole całej chałupy a doszel do dwyrzi, co óny sóm z przodku, co w nich uwidziol Kubusia

- Tóž co? – spytoł sie – odymo cie?

- Ale kaj? – rzyk Kubuś jakby sie mu nie chciało. – Tak se oto spoczywóm, rozwożóm a bónczym sóm do siebie.

- Dej mi packe.

Kubuś wycióngnół packe a Mycek jóm zaczón ción-gnónć a cióngnónć wiela miol siły.

- Ała! – zawrzeszczol Kubuś. – Boli!

- Tóž nic inkszego yny cie odymo!

- A jo ci prawiyem, że to je skyrś tego – rzyk Kubuś nasmolóny – bo sie ni mo dość szyrokih dwyrzi z przodku.

- A jo ci prawiyem – mamroł Mycek – że to je skyrś tego, żeś sie doproł. Myśloł zech o tym. Yny nie

chciolech nic prawić. O tym, że jedyn z nas jy o wiela za kupa. A to żech ni ma jo. Ale tóż darmo. Idym po Krzysia.

Krzyś bywoł na drugim końcu lasa a jak prziszol z Myckiyem a uwidziol przodek Kubusia, co tyrczol z jamy to rzyk:

- Tóż, ty spusobny, gupi Misiu – ale rzyk to jak do wajca, tóż wszyscy naroz uwierzili tymu, że Puchatka wysmyczóm.

- Uż sie mi zdalo – rzyk Kubuś a forskol przy tymu na kinolu – że Mycek uż nigdy nie bydzie móg wla-zować swojimi dwiyrzami z przodku. A tego bych na isto **NIE ZDZIERŻOŁ**.

- Tóż, na isto ani jo ni – rzyk Mycek

- Że nie bydziesz móg wla-zować swojimi dwiyrzami z przodku? – rzyk eszce roz Krzyś. - Ale kaj. Naozajst, że bydzie móg.

- Tóż dobre – rzyk Mycek.

- Ja uż bydzie tak źle, że cie nie bydymy poradzili tu stela wysmyczyć, to cie wcisnymy spadki.

Mycek zaczón fest medytować, aż sie mu fuski postawiły na gymbulce a potym rzyk, że jak yny sie Kubusia wciśnie na tamtóm stróne, to uż tam zustanie, a żodyn nie bydzie skyrz tego tak rod jako ón, Mycek a że ponikierzi bywajóm w dziuplach we strómie, a inksi zaś w jamach pod ziymióm, a że...

- Tóż chcesz mi przez to rzyc, że sie uż tukej stela nigdy nie wydostanym?

- Chcym ci przez to rzyc – prawi Mycek – że jak żeś sie už przecis tak daleko, to byłoby szkoda, coby ta twoja procno robota była na nic.

Aji Krzyś tak myśłol.

- Nic, musimy doczkać aż ściepiesz pore kilo.

- A wiela czasu trzeja, coby zynść z wogi? – spytol sie zastarany Kubuś.

- Na myślym se, że isto z tydziyn.

- Ale jo tukej ni mogym tyrceć cały tydziyn.

- Możesz, możesz mój spusobny niedźwiodku, to sie lahko do zrobić. Bydzie yny biyda cie stela wysmyczyć.

- Kapke ci poczytomy – rzyk szykownie Mycek – a wierzym tymu, że nie bydzie padol śniyg. A rzeknym ci po prowadzie, że sie fest rozwalujesz w moim bycie. Mogym se s twojich szlap zrobić rechle a powiesić na nich uciyroki? Na co majóm tyrceć bez żodnego profitu? A tak lahko se na nich bydym móg powiesić uciyroki...

- Cały tydziyn – rzyk eszcze roz fest okorany Kubuś – a co bydzie z jodlym.

- Cosi sie mi zdo, że ganc nic – rzyk Krzyś. – Idzie o to, cobyś móg co nejrychlij ściepać tych pore kilo. Ale nie starej sie, za to ci bydymy czytać.

- Niedźwiodek wydechł głęboko, ale jak się wszytnął że nie poradzi, bo go za fest odymało, to lza mu wypłynęła z oka a rzyk:

- Tóż możne byś mi poczytał cosik z ksióńżki, co w niej sóm recepty na jodło? To by było pocieszyni dło biydnego niedźwiodka, kiery się zakutoł we wielkucnej paści.

- Nó, a tak Krzyś cały tydziyń siedziół przy północnym końcu Kubusia. A Mycek wieszoł uciyroki na połedniowym końcu Kubusia. Niedźwiodek był w postrzodku a czuł, że coraz barży chudnie a poradzi się gibać. Pod koniec tydnia Krzyś rzyk:

- Uż!

A chned chcił Kubusia za przedni packi, Mycek chcił Krzysia, wszyscy przociele a kamraci Mycka a zaczęli ciógnónć, ciógnónć a ciógnónć wiela mieli siły...

Długi czas Kubuś yny ryczoł: Oj!... Aj!

A potym naroz zaryczol: Pif! – ganc jakby szpónt wystrzelil z flaszki.

Krzyś a Mycek a wszyscy przociele a kamraci Mycka postawiali buki do zadku a pobulali sie jedni na drugich...a na samym wyrchu był Kubuś Kwap, kiery był už wysmyczóny z paści. Niedźwiodek sie sklupil przed swojimi kamratami a podziynkowol im za pómoc, pobónczol hyrnie cosik pod kinolym a poszol na szpacyr do lasa. A Krzyś sie podziwol za nim a prawil sóm do siebie:

- Spusobny, niedźwiodek buła.

Rozdział trzeci

*Co w nim Kubuś pospółu z babuńkijm szczuły zwierzynta
a o mały figiel by nie chycili łaski.*

Babuciek bywał w szumnej chałupie w samym postrzodku wielkucnego buka, wielkucny buk rosnył w samym postrzodku lasa a babuciek bywał w samym postrzodku chałupy. Tóż kole jego chałupy wisioł kónsek małego złómanego forszta a na nim było napisane: WLAZOWAĆ BRÓN. Jak Krzyś sie spytoł Babuńka co to znaczy, to sie dozowiedzioł, że to sóm miana jego starzika, co óny były od downa w jego familiji. Krzyś mu prawioł, że nie idzie mieć na miano WLAZOWAĆ-BRÓN, a Babuciek mu rzyk, że ja że idzie tak mieć na miano, bo tak na miano mioł jego starzik a to było urzazane od WLAZOWAĆ BRÓNEK a to zaś było urzazane od WLAZOWAĆ BRÓNISŁAWA. A że jego starzik mioł dwa miana skyrs tego, że kieby jedno

stracił: WLAZOWAĆ po jednym ujcu, a BRÓNISŁAW po jednym WLAZOWAĆ.

- Ale tóż, jo tez móm dwa miana – rzyk hyrnie Krzyś
– Stefan Krzisztof

- Nó, tóż widzisz – rzyk Babuciek.

Jednego dnia w zimie, jak było pięknie a Babuciek zamięł śniyg przed swojóm chalupóm, uwidziół kónsek od swoji chalupy Kubusia. Kwap szpacyrowoł kole jednego placu a rozwożoł o czymśiwej ganc inkszym jako dycki, a kiej Babuciek na niego hoknół, to stanył na jednym placu.

- Jako sie mosz a co tukej robisz?

- Szczujym – rzyk Kubuś.

- A co szczujesz?

- cosi, cosi, cosi – rzyk tajnie Kubuś.

- A co, co, co? – spytał sie Babuciek a prziszół bliży.

- Tóž ganc nie wiy.

- A jako ci sie zdo?

- Bydym musiol kapke doczkać, aż cosi wyszczujym, a wtynczas sie dozwiym – rzyk Kubuś. Pódž haw Babućku a podziwej sie. Co tukej widzisz?

- Szłapy – prawi Babuciek. – Odcisnióne szłapy. – skłupił pore razy głowiczke cały rod. – Nó ja, Kubusiu, myślisz, że to je...y...y...y...łaska?

- Je to możne – rzyk Kubuś. – Możne ja a możne ni. Ze szłapami człowiek nigdy nie wiy jako bydzie.

- Jak yny Kubuś to rzyk, to zaś zaczn drepnąć kole jednego placu, fórt drepsil

a Babuciek sie dziwoł za nim minute, abo dwie a popydlil za nim. Naroz Kubuś stanył, zgión sie nad szłapami, a zaczón sie na nich fest dziwać.

- Cóż sie stało? – spytoł sie Babuciek.

- Cosi fest srandownego – rzyk Kubuś. – Teraz widać tukej na isto dwie raje szłapów. Tóż to znaczy, że tukej drepsilo dwoje zwierzónt. Do tego jednego –

to je jedno gdo to był – doszoł drugi – to je jedno gdo, a terazy oba wandrujóm pospołu. Miałbyś chynć Babućku iść sy mnóm, kieby sie okazało że to sóm jakisi szpatne howada?

Babuciek sie poszkroboł po uchu a rzyk, że stejna ni mo nic do roboty aż do pióntku a bydzie rod jak podrepsi z Kubusiym, kieby sie okazało że to je na isto łaska.

- Chcioł żeś rzyc dwie łaski – rzyk Kubuś, a Babuciek mu prawił, że stejna do pióntku ni mo nic do roboty a bydzie rod jak podrepsi.

Kónsek dali był mały brzimowy goj a wyglóndało to tak, jakby dwie łaski, esi to były łaski, przeszły kole tego goja. Babuciek przez tyn czas wyrzóndzoł Kubusiowi o tym, jako jego starzik, Wlazować Bróni-sław, szczuł zwyrza a jako tyn starziczek w ostatnich rokach swojego żywota był fest dychawiczny, a eszcze o rostomajtych fajnickich wiecach, a Kubuś se fórt rozwożoł, jako może wyglóndać tyn starzik a czy to nie sóm czasym dwa starzicy, za kierymi óni idóm. A jak tak je, to esi by szło jednego zebrać ze sobóm a dzierżec dóma a coby na to rzyk Krzyś. A przed nim na śniegu fórt było widać odcisnióne szlapy...

Naroz Kubuś stanył, pokozoł przed siebie palcym a hoknół:

- Widzisz?

- Co? – spytoł sie Babuciek a aż hópnół, bo sie wyllynkoł. A hned potym chcioł pokozac, że to nie było

skyrś tego, że się wylynkoł, tóż hópnoł jeszcze dwa razy a udowoł, że yny robi takóm gimnastyke.

- Szlapy! – szuszkol Kubuś. – Trzeci zwyrze doszło ku tamtym dwóm!

- Kubusiu – hoknoł Babuciek – myślisz, że to je jeszcze jedna laska?

- Ni – rzyk Kubuś – bo to zwyrze niechało ganc inksze szlapy. To sóm isto dwie laski a jedna liszka, abo dwie liszki a jedna laska. Ale pódźmy za nimi. Tóż poszli dali. Ale ani jedyn ani drugi nie był

isty, kieby ty trzi zwierzynta by jim chcialy cosik zrobić. A Babuciek chciol

fest, coby jego starziczek, Wlazować Brónisław, był terazy tukej miasto kaj indzi, a Kubuś myśloł, jak by to było fajnacko natrefić terazy na Krzysia, ale tak z nie-nazdanio, a to yny skyrś tego, że ón mo Krzysia tak przeogrómnie rod. A potym naroz Kubuś się zastawił a coby se dychnónć polizol kóniec swojego kinola, bo był ganc zgrzoty a miol nerwy jako nigdy przedtym w żywocie. Przed nimi było ganc widać szlapy, co jich niechały aż sztyry zwierzynta!

- Widzisz Babučku? Podziwej się na jejich szlapy! Ni ma co rzóndzić. Szły tukej dwie laski a jedna liszka. A jeszcze jedna liszka ku nim prziszła. Tak to aspón wyglóndało. Na śniegu były ganc odcisnióne szlapy;

na jednym placu sie
ze sobóm krzizowały,
w inkszym szły na
siebie, miyszaly sie,
ale na isto były tam
szlapy sztyrech por
małych klepetów.

- Zdo mi sie - rzyk

Babuciek, kiery też polizoł kóniec swojigo kinola
a wszymnył se, że to dowo przeogrómnie mało opo-
wogi – zdo mi sie, że cosik żech se spómniol. Cosi
żech se akurat spómniol, co żech miol zrobić wczora
a czego nie bydym móg zrobić jutro. Tóž sie mi zdo,
że bydym musiol sie wrócić spadki a to wyrzóndzić.

- Tóž se to wyrzóndzisz dzisio po poledniu – rzyk
Kubuś.

- Tóž ale widzisz to ni ma tako wiec, co jóm idzie
wyrzóndzić po poledniu – rzyk Kubuś jakby mu chciol
pómóc – to je tako specjalno wiec przed poledniem, co
jóm idzie wyrzóndzić yny do polednia a esi to je moż-
ne, miyndzy godzinóm...hm...wiele je terazy godzin?

- Za chwile bydzie polednie – rzyk Kubuś a podzi-
woł sie na sólńce.

- Nó tóž, tak jako żech prawil, miyndzy poledniem
a dwanostóm piynć. Tóž wybocz mój spusobny Ku-
busiu, ale bydym musiol sie z tobóm rozlónczyć. A co
to je?

Kubuś sie podziwoł do nieba a uslyszoł, jak cosik zapiskalo. Podziwoł sie kapke niży, pomiyndzy gałynzie wielkucnego dymba a uwidzioł swojigo kamrata.

- To je Krzyś – rzyk.

- Tóž, to wszystko je ganc jak sie patrzy – rzyk Babuciek. – Při niymu ci sie už nic nie stanie. Mijj sie! – a popydlil do chałupy wiela miol siły w klepetach a byl rod, że už je daleko od tego placu, kany sie fest bol.

Krzyś pómału sloz ze strómu.

- Tóž ty buło niedźwiodku – rzyk – cóż ci wlažło do głowy?

Nejprzód żeś obeszeł cały goj dwa razy, a potym Babuciek polecioł za tobóm a obeszli żeście kole tego jeszcze roz. A na kóniec zacziście kole niego drepsić jeszcze sztworty roz...

- Doczkej na chwile – rzyk Kubuś a podniós packe do wyrchu.

Potym siód a zaczón medytować tak jak jeszcze nigdy w żywocie nie medytował. Potym wraził packe w jedném odcisniónóm szłape, pozwyrtół kinolym roz po drugi a stanął.

- Ja – rzyk Kubuś. Terazzy zech spokopił – rzyk. Był sy mieprzeogromny mamlas. Jezech niedźwiodkiym, kiery mo fest mały rozumek.

- Jeżeś najlepszym niedźwiodkiym pod słóncym – rzyk mu Kubuś na pocieszyni.

- Na isto se tak myślisz?! – hoknół Kubuś a był fest rod. Naroż už był ganc rod jak fazol – Tóž, jako je to je – rzyk jeszcze.

- Obiod je coraz bliży.

A powandrowoł do chałupy.

Rozdział sztworty

*Co w nim Osiół stracił chłost
a Kubuś go naszeł*

Spusobny, siny osioł, kiery miol uszy spuszczone dołu, stoł sóm w krzokach pomiyndzy ostami na kraju lasa, miol głowe zwieszónom ku ziymy a rozwożoł o wiecach tego świata. Ponikiedy otopulóny sie pytoł samego siebie: „Czymu?” – a zaś: ”Na co a po co?”, a czasym zaś myśłoł: ”Yny wtynczas jak”, a ponikiedy sóm nie wiedziół o czym ganc rozwożoł. A jak Kubuś szoł kole niego a kolyboł sie na boki, to Osiół był fest rod że może aspón na chwile przestać rozwożać a że może rzyc jako okorany:

- Jako sie mosz?

- A Ty jako sie mosz? – spytoł sie Kubuś.

- Nic moc, tak sie oto móm – rzyk Osiół. – Už nie pamiyntóm czasów, cobych sie jakosi śmiół.

- Tóż mój Ośle – rzyk Kubuś – fest sie skyrz tego staróm. Doczkej, podziwóm sie na ciebie.

Tóż Osiol zwiesił głowe ku ziymy jak okorany, stanył przed Kubusiym, kiery go obeszel kole niego.

- Rzeknij mi Ośle, co je z twojim chłostym? – spytoł sie.

- A co mo być?

- Tóż ni mosz go.

- Jeżeś tego isty?

- Dycki tak je, że chłost je, abo go ni ma. To sie wiy na isto. A twojigo ni ma.

- Ni ma? A co tam je?

- Na nic.

- Trzeja sie doskumać – rzyk Osioł a pómału sie zwyrtńól w te stróne, kany eszce terazisko był jego chłost. A jak sie doskumół, że nie poradzi go chycić, to sie zwyrtńól w drugóm stróne a tak długo zwyrtńól leb, aż trefił na tyn sóm plac. Wtynczas sie zgión do przodku, podziwoł sie przez rozkroczone nogi, wydychnył a rzyk okorany: - Wszymnół żech se że mosz recht.

- Tóż toć, że móm recht – rzyk Kubuś.

- To ganc na isto – rzyk Osioł. Wym to ganc na isto.

- Musioł żeś go kansik niechać – rzyk Kubuś.

- Gdosi musioł mi go zebrać – rzyk Osioł. – Tóż jako tukej mieć dło nich serce? – rzyk eszce po tym jak na chwile był po cichu.

Kubuś czuł, że by mioł rzyc Osłowi cosi na pocieszyni, ale nie wiedziół co. Tóż miasto tego se uznoł, że zrobi cosik na pocieszyni.

- Ośle – rzyk paradnie. – Dowóm ci hawiyrski słowo, że nóndym twój chłost.

A na to mu Osioł rzyk:

- Dziynka Kubusiu. Je z Ciebie prowdziwy kamrat – rzyk. – Nie jako inksi – rzyk eszce.

Tóż Kubuś powandrowoł chleđać chłosta, co go stracił Osiol. Był przeszumny dziyń jora, kieć niedźwiodek poszoł cestóm przez las. Małe chmorki tańcowały bez starości na modrym niebie, plynły ku słónku a potym zaś od niego uciekały, jakby sie z nim chciały gónić. Ale słónko se z tego ganc nic nie robiło, bo sie nie dziwało na nic yny grzoło a śwyciło wiela miało siły, a goj z jedli, co cały rok nie ściepowoł zielónych jegiel, terazy przy zielónych bukach wyglóndoł jakisi zakurzinczóny. A pram przez tyn goj a młode krzoki szoł se niedźwiodek. Wandrowoł miedzami, co na nich rosły jałowce a wrzosa, przez kamiyniste brzygi rzyczek, przez pioski a zaś kole wrzosów, aż dostoł głód a był skónany ale doszeł do Stumilowego Lasa. A we Stumilowym Lesie bywała Hyrno Sowa.

- Tóż jak gdosi wiy cosi o czymsikej – rzyk sóm do siebie niedźwiodek – to yny Hyrno Sowa – abo żech ni ma Kubuś Kwap. Tóż ale przeca żech nim je – rzyk eszcze.

Sowa bywała we starucnej chałupie pod kasztanami. Ta chałupa była nejszumniejszo ze wszystkich, tak aspón sie zdało Kubusiowi, bo było tam taki cosi do burzynio na dwyrze, a porwóz do zwónka z chłostkiym. Pod tym czymsikej do burzynio było napisane:

PRO SZYM ZWÓNIC JAKGDO
CHCE PORADY

A pod chłostkiym było napisane tak:

PROSZYM KLUPAĆ JAK GDO NIECHCEPO RADY

Ty napisy zrobił Krzyś, bo yny ón w całym lesie poradził pisać. Sowa choć była móndro a wiele już w żywocie przeszła, widziała a poradziła czytać a pisać swoji miano, a aji go czytać po sylabie, to jednakowoż jak się trefiło jakisi trudniejsze słowo, taki jako baji PREC-LIK, lebo WSZYSTKO JEDNO. Kubuś poczytał oba napisy, a jak to czytał to se dowołał fest pozór. Nejprzód z lewa do prawa a potym eszce na isto z prawa do lewa. Potym eszce coby już był ganc isty to zakłupol na dwiyrze, szkubnól za porwóz od zwónka a hoknól na całóm gymbe:

- Sowo, prziszelech się o cosik poradzić! To je jo, Kubuś!

Dwiyrze się odewrziły a stanyła w nich Hyrno Sowa.

- Jako się mosz Kubusiu? - spytała się. - Jaki mosz nowiny?

- Tóż wiysz, straszne a nie sóm wesołe – rzyk Kubuś. - Mój kamrat Osioł stracił swój chłost. Przeogrómnie mu go chybio. Tóż, ni móglabyś mi rzyc, kaj go chleđać?

- Tóż – rzekła Sowa – jak się tak stanie to wiele razy się robi tak...

- Jeja! – zastawił jóm Kubuś. - Co znaczy wiele razy lukrowane styńkani? Jezech niedźwiodkiym, kiery mo przeogrómnie mały rozumek, tóż długi słowa sóm dlo mie fest trudne.

- To znaczy wiec, co się jóm mo zrobić.

- Nó, tóż jak to yny to znaczy, to niech už bydzie – szuszkol niedźwydź.

- Tóż wiec, co jóm trzeja zrobić je tako: nejprzód trzeja oznócić wiela sie za to dostanie grejcarów... Trzeja oznócić...

- Doczkej – zasztopowol jóm zaś Kubuś a podniós packe do wyrchu. – Co mómy zrobić dlo tego czegosik coś rzekła? Boś kichła wtynczas, kiej żeś chciała rzyc to słowo.

- Kiwtosz sie. Nie kichła zech.

- Kichła żeś, na isto, Sowo!

- Wybocz Kubusiu, nie kichła zech. Nie idzie kichnónć a o tym nie wiedzieć.

- Ja, ale nie idzie usłyszeć kichanio bez tego, coby gdosi nie kichnól.

- Tóż prawila zech tak: nejprzód trzeja rzyc wiela sie za to dostanie grejcarów. Trzeja oznócić...

- Co? Rzeknij jeszcze roz... - pytol Sowe Kubuś.

- Wiela grejcarów! – zaryczała Sowa. Oznamiyemy, że dómy kupe czegosik tam, tymu, gdo nóndzie chłost od Osla!

- Acha, spokopił zech – rzyk Kubuś, a sklupił głowiczke – ale jak rzóndzimy, że czegosik tam je kupa – prawil dali – to jo dycki o takij godzinie dostowóm cosi mało wiela pojeść – a podziwol sie na odmaryje, co óna stoła w kóńcie izby Sowy. – Tak oto cosi polknónć słodkij śmietónki, abo czegosik inkszego a kapeczke miodu...

Hyrno Sowa udowała że nie slyszy.

- Tóż, napiszemy na archu papióru ogłoszyni a powieszmy go w lesie.

- Kapeczke miodu – bónczoł Kubuś sóm do siebie – abo cosik inkszego.

Przi tymu wydychnył glymboko a fest se dowoł pozór, co prawila Sowa.

A Sowa wyrzónndzała a wyrzónndzała a prawila coroz dlógsze słowa aż spadki sie wróciła do tego od czego zaczęła a wyłożyła, że yny Krzyś poradzi napisać taki ogłoszyni.

- To ón mi zrobił ty napisy na dwiyrzach z przodku. Widziół żeś jich Kubusiu, no ni?

Kubuś už od jakigosik czasu prawil yny „ja” a „ni” a fórt abo jedno abo drugi. Nie posluchół tego, co prawila Sowa, a skyrs tego że terazisko rzyk „ja, ja”, to terazy musiół rzyk „ni” choć nie wiedziół wubec o co Sowie idzie.

- Na ozajst żeś jich nie widziol? – spytała sie Sowa a kapke sie zahruzila – pódź haw musisz sie na nich podziwać.

Poszli ku dwiyrzóm a Kubuś sie podziwoł na to cosik do klupanio a co było pod tym napisane, potym na porwóz od zwónka, chlostek a cosik, co było napisane pod

nim. Czym dłuższy się dziwali na chłostek, tym barży się spóminol, że widziol už kiejsi cosik podobnego.

- Szumny zwónek, no ni? A jaki przeszumny chłostek, ni? – spytała się Sowa.

Kubuś skłupił pore razy głowiczke.

- Cosik mi to przypómino – rzyk – yny nie poradzym się przypómnąć co. Skiyl go mosz?

- Szła żech przez las. Naroż się dziwóm a to się wisi na krzoku. Zdalo się mi, że tam gdosik bywo, tóż się myślým podziwóm się tam. Tóż szkubła żech, coby zazwónić. A nic. Tóż zacząłach zwónić barży a potym už fest aż żech to wytargała... A że się mi zdalo, że tego żodyn nie bydzie potrzebował, tóż żech to wziyna do chałupy a...

- Sowo – rzyk Kubuś paradnie. – Zrobiłaś feler. Gdosi to fest a fest potrzebuje.

- A gdo?

- Osiol. Mój kamrat Osiol. Ón to miał fest rod.

- Miał rod?

- Był do tego fest przywióznany – rzyk Kubuś a chciało się mu už beczeć.

Hned odwióznol chłost a zaniós go

Osiłowi. Jak Krzyś

go przibił kładziwkijem tam, kaj patrzy, to Osiol zaczął hópkać a buki

stawiać po lesie. Zwyrtoł chwo-
stym tak wesoło, że Kubuś
był fest rod, tóż hned poszoł
do chałupy cosi mało
wiele zjeść, coby nie ze-
slabnył. A jak se uciyroł
gymbulke, pół godziny
nieskorzi, to zaśpiywoł hyrnie:

- Gdo naszol chłost?

- Jo – rzyk Kubuś.

- We trzi sztwierci na dwie.

(Na ozajst było sztwierć
na jedynost)

Dzisiaj we sztwortek.

Rozdział piónty

Co w nim Babuciek natrefił na Slónia.

Jednego dnia, kiej Krzyś z Kubusiy a Babućkiym wyrzondzali se pospołu, Krzyś jod kónsek chleba z masłym a jak go dojad to rzyk pómału:

- Widziol żeś dzisio Slónia Babućku?

- A co ón robił?

- Grzoł sie na slóńcu – rzyk Krzyś. – Ale ón mie isto nie widziol.

- A jo też widziol Slónia – rzyk Babuciek – yny nie wiym esi to był na isto slón.

- Tóż jo też widziol – rzyk Kubuś, ale rozwożoł jako może wyglónać slón.

- Na slónia nie lza czynsto natrefić - rzyk Krzyś jakby był už stary.

- Tóż isto nie terazy – rzyk Babuciek.

- O tym czasie w roku isto ni – rzyk eszcze Kubuś.

Potym tych trzech zaczęło wyrzónczać o czymsikej inkszym. Tak wyrzóndzali, że Babuciek z Kubusiem se poszli do chałupy. Z poczóntku jak drepsili cestóm, co óna szła po kraju Stumilowego Lasa, niewiela do siebie rzóndzili. Ale jak doszli do rzyczki a pómógli se pospołu przynść po przikrych kamiyniach a zaś drepsili pomiyndzy wrzosami, zaczęli populajke o tym a eszcze o czymsik inkszym.

- Jak wiysz o co mi idzie Kubusiu... - Zaczón Babuciek. A Kubuś na to:

- O to samo, co aji mie, Babućku.

- Tóż ale Kubusiu musimy o tym pamiyntać... – rzyk Babuciek.

- Mosz recht, Babućku, nie pomysłoł żech o tym... – A jak prziszli ku Sześci Sosnóm, Kubuś sie podziwoł kole siebie, jesi żodyn nie posłucho a rzyk hyrnie:

- Babućku, cosik żech se umiynił.

- Coś se umiynił?

- Umiynilech se, że chycym Slónia.

Jak to prawil to sklupil pore razy głowiczków a czakoł aż Babuciek hoknie: „Tóž czymu? Kubusiu, przeca nie bydziesz poradził tego zrobić!” abo cosik podobnego, coby mu przibyło opowogi, ale Babuciek siedziol po cichu. A to skyrs tego, bo banowol, że to ónymu nie napadlo do głowy.

- Jo to zrobiym – rzyk Kubuś po delszym czasie – a musi to być fest wymyślno paść, tóž aji ty bydziesz mi musiol w tym pómóc, Babučku.

- Kubusiu – zaryczol Babuciek – uwidzisz jako ci pómogym! – a eszcze rzyk: - A jako sie tego chycymy? Tóž Kubuś mu na to rzyk:

- Tóž o to idzie: jako? – Potym se obo siedli a zaczli medytować.

Piyrsze co Kubusiowi napadlo do głowy, było to, coby wykopać Przeogrómnie Glymbokóm Jame a wtynczas Slón jak tamtyndy bydzie drepsil, to wparzi do tej jamy a wtynczas...

- Czymu? – spytol sie Babuciek.

- Co czymu? – spytol sie Kubuś.

- Czymu by tam miol wparzić?

Kubuś sie poszkroboł packóm po kinolu a zacznón wykłodać Babučkowi że Slón se może szpacyrować, śpiywać pieśniczke, dziwać sie do nieba a medytyrować, jesi nie bydzie padać a skyrs tego nie uwidzi Przeogrómnie Glymbokij Jamy aż do czasu, jak wparzi do połówki a wtynczas už bydzie nieskoro.

Babuciek rzyk, że to sóm fest dobre chytki, yny muszóm trućać że deszcz už padół przedtym. Kubuś sie zaś poszkroboł po kinolu a rzyk zastarany, że ón o tym nie pomyśloł. Ale za chwile už był rod a rzyk, że kieby deszcz už padół rychlij, Slón by móg sie dziwać do nieba a uważować esi sie nie robi pięknie a skyrś tego nie uwidzi Przeogrómnie Glymbokij Jamy, ale dziepro wtynczas jak wparzi do połówki...A wtynczas už bydzie nieskoro. Babuciek rzyk, że kiej ta wiec už je wyrzóndzóno, to sie mu zdo, że bydzie to na isto Fajnie Wymyślóno Paść. Kubuś był fest hyrny, jak to uslyszoł a czuł sie tak, jakby už chycili Slónia, ale była eszcze jedna wiec, co o nij trzeja było pomyśleć: kany sie wykopie Przeogrómnie Glymbokóm Jame? Babuciek rzyk, że najlepszy plac bydzie tam, kaj bydzie stol Slón hned przed tym jak wparzi do jamy, yny kapke o krok dali.

- Tóz a co bydzie, kiej ón nas uwidzi, jak bydymy kopać? – spytoł sie Kubuś.

- Dyc ón bydzie sie dziwoł do nieba.

- Ale se wszymnie – rzyk Kubuś – jak sie podziwo dołu. – Długszy pomyśloł a rzyk okorany: - 'To ni ma taki ganc ajnfachowe, jako sie mi zdało. Trufóm, że to je skyrś tego, że tak ciynżko je chycić Slónia.

- Ja to je isto skyrś tego – rzyk Babuciek. – Potym oba se wydychli a stanyli. Jak powycióngali ze siebie jegły jałowca, co óny jich dziubały, zaś siedli, a Kubuś fórt rzóndził sóm do siebie:

- Tóż, jakbych móg cosik móndrego wymyślić – Bo sie mu zdało, że Fest Móndry Rozum na isto by cosik wyszpekulyrowoł, coby chycić Slónia. – Baji – rzyk do Babučka – że ty byś chcioł mie chycić. Co byś zrobil?

- Tóż, tak bych to zrobil: bajzlowoł bych w tej paści, wraził bych do nij gornek miodu, a ty byś go wywóniol a wloz byś do postrzodka, a ...

Wloz bych do postrzodka – zasztopowoł go Kubuś – ale fest opaternie a nejprzód bych wylizoł kraj gorka dokoła a margiyrowoł bych, że tam ni ma nic wiyncyj, dowosz se pozór? Potym bych se poszel a pomyśłoł bych o tym kapke, potym zaś bych sie wrócił na spadek a zaczón bych wylizować z postrzodka, a potym...

- To už ni ma płatne. Nó, tóż byłbyś tam a jo bych cie chycił. Terazy nejważniejszo wiec, co o nij trzeja rozwożać to je to, co slónie majóm rade. Zdo mi sie że żolyndzie, no ni? Nazbiyróm jich kupe, kupe... Kubusiu rzóndzym do Ciebie, stowej! Kubuś, kiery usnół, naroz stanył a rzyk, że miód to je o wiela lepszo wiec, coby kogosik zwabić, jako żolyndzie. Babuciek myśłoł inakszy. A už sie mieli o to powadzić, kiej Babuciek se wszymnół, że jak dajóm do paści żolyndzie, to wtynczas ón, Babuciek bydzie musiol jich zganiać, a jak dajóm miód, to wtynczas Kubuś bydzie go musiol dać ze swoji szpajski, toż rzyk:

- Tóż dobre, niech tam bydzie miód.

A Kubuś, kiery ganc se to samo pomyśłoł, co Babuciek, rzyk:

- Tóż dobre niech tam by-
dóm żolyndzie.

- Tóż miód – rzyk sóm do
siebie Babuciek, fest przy tymu
uważowół a miół gymbe jakby
to už było ganc iste. – Jo bydym
kopół jame, a ty wtynczas zón-
dziesz po miód.

- Tóż dobre – rzyk Kubuś
a poszoł.

Jak yny prziszół ku chału-
pie, poszoł do szpajski, włoż
na stolec a ściepoł z wyrchnij
półki wielkucny gornek z mio-
dym. Na gorku było napisa-
ne MJUT, ale Kubuś ściepoł
z wyrchu papiórek, co nim był

tyn gornek obwióznany, yny tymu coby był isty. Potym
sie podziwoł do postrzodka. Na isto to wyglóndało
jako miód.

- Nigdy nic ni ma iste – rzyk Kubuś. – Spóminóm
se, że mój Ujec prawół kiejsi, że widziół syr, co ón
miół ganc takóm samóm barwe. Tóż wraził jynzyk do
postrzodka a fest polizoł.

- Ja – rzyk – to je miód. To je isto wiec. A to je miód,
rzyk bych do samiuckigo dna. Isto, ja – rzyk eszcze –
jedynie, coby gdo wraził syr do postrzodka, oto tak bo
sie go figle dzierzóm. Tóż możne zrobilbych lepszy,

kiebych sie podziwoł kapke glymbij...tak yny, cobych był ganc istry... a kieby baji Slónie ni miały rade syra... baji jak jo...Aaa! Miał żech recht. To je miód do samiućkigo dna.

Jak Kubuś už był ganc istry, to wziół gornek a poszeł do Babućka, a Babuciek sie podziwoł na wyrch ze samego spodku Przeogrómnie Glymbokij Jamy a sie spytoł:

- Mosz? – a Kubuś rzyk:

- Ja, ale gornek ni ma ganc pelny.

– A ściepoł go dołu Babućkowi, a Babuciek rzyk:

- Mosz recht. To je wszystko, co ci zbyło?

A Kubuś rzyk:

- Wszystko – bo tak ganc było.

Tóż Babuciek postawił gornek na spodku jamy, wyłoz na wyrch a oba pospołu z Kubusiym poszli do chalupy.

- Tóż dobrej nocy Kubusiu! – rzyk Babuciek, jak už prziszli tam, kaj bywoł Niedźwiodek. – Tóż zyndymy sie jutro w sześć rano przy Sześci Sosnach a uwidzimy, wiela Slóni je w naszej paści.

- Ganc w sześć, Babućku mosz w chalupie porwózek?

- Ni, a na co ci porwózek?

- Coby jich powiónzać a zakludzić pospołu do chałupy.

- To je zbyteczne. Myślym se, że Słónie idóm, kiej sie na nich zapisko.

- Sóm taki, co idóm a sóm aji taki, co nie idóm. Ze Słóniami nigdy człowiek nie wiy. Nó, dobrej nocy!

- Dobrej nocy!

- Tóż jak Babuciek poszoł do chałupy, to Kubuś už lygoł. Pore godzin nieskorzij, kiej noc už sie rychtowala że odyndzie, Kubuś stanył a był jakisi dziwnie okorany. Trefiało sie mu to nie roz a wiedziół skyrś czego tak je. Miał głód. Tóż poszoł do szpajski, wloz na stolek, siyngnył na wyrch na pólke, ale nic nie naszeli. „To je srandowne – pomyśloł. – Wiym, żech miał tukej pełny gornek miodu, a na nim było napisane MJUT, cobych wiedziół, że to je miód. To je fakt ganc dziwne.” Zaczón drepśić tam a na spadek, a rozwożoł, kaj je tyn gornek z miodym a sóm do siebie murczoł takóm pieśniczke:

*To je ganc niebywale,
Pełny garniec miodu miotech,
A na gorku jako drut
Napisane było MJUT.
Gornek był szumny nowiuśki,
Kolorowe miał obwódki,
Tóż ogromnie żech je zastarany,
Że mój gornek je kansik zaciepany.*

Pomamrol se to pore razy pod nosym, a potym se spómniol że wraził tyn gornek do Przeogrómnie Glymbokij Jamy, coby chycić Slónia.

- Piernika kany! - rzyk Ku-
buś. – Wszystko przez to żech
je dobry dlo panocz-
ków Slóni. A poszol
spadki do legiera. Ale
nie poradził usnóć.
Czym barży chciol
spać, tym wyncyj nie po-
radził. Prógowol racho-
wać owce, bo to czasym
pómogo coby usnóć,
a jak to nie pómógło,
to prógowol rachować
Slónie. Ale to było esz-
cze gorsze. Bo każdy

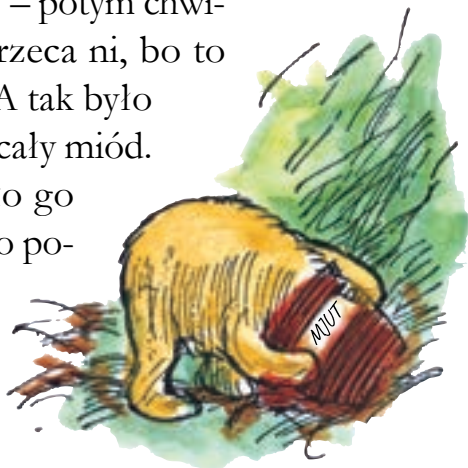
Slón, co go porachowol, ciepol sie hned na gornek
z miodym a go jod. Jakisi czas borok lezol bez gibanio,
ale jak už piyncet osimdziesiόνty siódmy Slón sie ob-
lizowol a prawil do siebie: "Dobry miodek, už downo
zech takigo nie jod" – to Kubuś už ni móg wydzierzyć,
hópnoł z legiera, wyleciol z chalupy a popydlil prosto
do Sześci Sosyn. Slónko eszce leżało w legierze, ale
nad Stumilowym Lasym, na niebie było jasno, tóz isto
za chwile rozkopie pierzine a zacznie stować. Było
szaro, tóz sosny wyglóndały jakby były jakisi okorane

a taki same. Przeogrómnie Glymboko Jama sie zdala jakby byla glymbszo, jako byla na isto, a gornek z miodym na dnie wyglóndol jakosik dziwnie. Ale jak Kubuś podeszel bliży, to jego kinol mu prawil, że tam je na isto miód, a jego jynzyk wyloz na wyrch a zaczón lizać gymbulke, a už był gotowy do jedzynio.

- Nó, podziwej sie! – rzyk Kubuś, jak wrzil kinol do gorka. – Jakisi Slón tukej żrol. – potym chwile pomysłol a rzyk: - Tóž przeca ni, bo to bylech jo. Zapómniol zech. A tak bylo na isto. Kubuś wyjod prawie cały miód. Yny na spodku garca zustalo go kapke, tóž wrzil głowiczke do postrzodka a zaczón wylizować zbytek... A hned stanył aji Babuciek. Jak yny odewrzil

oczy, to rzyk sóm
do siebie: "Och!".
Potym rzyk s opo-
wogóm: „Ja!",
a potym eszcze
barzy s opowogóm:
„Tóż ganc ja!". Ale isto
nie czuł w sobie za kupa
opowogi, bo po głowie mu
drepsilo yny jedno słowo:

- „Slónie”.

Jako wyglóndo Slón?

Je Dziwoki a trzeja sie go boć?

Przidzie jak sie na niego zapisko? A jako przidzie?

Mo rod Babučki?

A jak mo rod, to esi dlo niego to je jedno JAKI JE
TYN BABUCIEK?

Terazy bydymy trufać, że sie go Babučki muszóm
boć, to esi mu to je jedno, że jedyn Babuciek miol
starzika, kiery miol na miano Wlazować Brónisław?

Žodyn mu nic nie rzyk na to, o co sie pytol...A už
za godzine miol sie podziwać na piyrszego Slónia
w żywocie. Nó toć, że z nim miol iść Kubuś, bo dycki
lepszy je jak sie idzie we dwóch, ale bydymy trufać,
że Babučki a niedźwiodki sie muszóm boć Slóni. Co
wtynczas? Nie byłoby lepszy udować, że go boli gło-
wa, a że dzisio nie poradzi iść ku Sześciu Sosnóm?
Ale bydymy trufać, że bydzie piekny czas a žodyn

Slón sie nie chyci do paści, wtynczas ón, Babuciek musiolby leżeć całe rano w legierze, a mitrynżyl by czas. Cóż tu robić?

Naroz Babučkowi cosi móndrego kapło do głowy. Pójdzie se pómału do Sześci Sosyn, podziwo sie opatarnie do paści a pozdrzi sie jesi Slón sie chycił. Jak sie chycił, wtynczas po cichu sie wróci na spadek do legiera, a jesi ni, to tam zustanie. Tóž poszeł. Nejprzód pomyśłoł, że w paści nie bydzie Slónia, a potym że jednako bydzie, a jak podeszeł ganc blisko, był isty, że tam bydzie, bo uslyszoł jak cosi murczy jakby tam był Slón.

- Jeja! Jeja! – rzyk Babuciek do siebie a už chciol uciyc. Ale że był ganc kole paści, to se pomyśłoł, że musi sie podziwać, jak wyglóndo Slón. Tóž na palcach podeszeł do paści a pozdrził do postrzodka.

A Kubuś fórt prógowoł wyciognónć głowe z gorka. Czym barży nióm toczył, tym barży jóm cis do postrzodka.

- Tóž piernika! – jojczoł Kubuś z postrzodka gorka. – Pómóźcie! Jejda!

Prógowoł prać gorkiym o rostomajte wieca, ale skyrs tego, że nie wiedziol o co piero, to to nic

nie pómógło; prógował eszče wyłyżć z paści, a skyrś tego że nic przed sobóm nie widziół, yny gornek, to nie poradził nic zrobić... Na kóniec dźwignył do wyrchu głowiczke pospołu z gorkiym a zaryczół bo był už fest okorany a ubeczany...A to było ganc wtynczas, kiej babuciek prziszół na palcach ku paści.

- Pómóźcie! Pómóźcie! – zaryczół Babuciek. Slón, straszny Slón! – a zaczón uciekać wiela miół siły, a fórt ryczół na cały kark: Pómóźcie, pómóźcie! Slónio-wy Bebok! Slómóźcie! Slómóźcie! Bebokowy Póm! Pómóźny Bebok! Slómóźcie!

Pydlil a sie ani nie zastawił, ryczół wiela miół siły aż przileciół do Krzysia.

- Cóż sie stało Babućku? – spytał sie Krzyś, kiery prawie stowiół z legiera.

- Sló... Sló...- beblół Babuciek a był tak sfuczany, że ledwa poradził rzóndzić.

– Slón... Slón...

- Kaj?

- Hanej tam – rzyk Babuciek a pokozoł packóm.

- A jako wyglóndo?

- Jak...Jak...Mo nejwiynkszy łeb, jaki żech w żywocie widziół, Krzysiu. Hrozucny, wielkucny jako cosi wielkigo, jak nie wiym co. Jak garniec.

- Tóż dobre – rzyk Krzyś a obuł bótki. – Pójdym a podziwóm sie, jako ón wyglóndo. Pódź sy nóm.

Babuciek sie už nie boł, bo wiedziol, że idzie s Krzysym, tóż poszel.

- Słyszysz co? – spytol sie Babuciek, jak už byli blisko paści.

- COSI słyszym – rzyk Krzys.

To Kubuś buchnół głowóm o twardy korzyń strómu.

- Tukej – szuszkol Babuciek. – Ni ma to straszne?
– A chcił fest krzysiwóm packe.

Naroz Krzys sie zaczón śmioć...śmiol sie...a śmiol sie... a śmiol sie. Naroz cosik szasło. Łeb Slónia buchnół do korzynio a z rozbitego gorka na świat sie podziwała głowiczka Kubusia Kwapa.

Tóż wtynczas Babuciek sie dozwiodziol, jaki z niego je gupi Babuciek a było mu tak przeogrómnie gańba, że polecioł prosto do chałupy a legnół se do legiera, bo go bolała głowa. A Krzys s Kubusiy poszli do chałupy pośniodać.

- Tóż ty Niedźwiodku, przeogrómnie Cie móm rod
– rzyk Krzys.

- Jo cie też – rzyk Kubuś.

Rozdział szósty

*Co w nim Osiół odprawio swoji urodziny
a dostowo dwa prezenty.*

Osiół, spusobny, siny zwyrz, stoł na brzygu rzyczki a dziwoł sie na siebie we zdrzadle wody.

- Przeogrómnie szumne – prawil. To je to slowo. Przeogrómnie szumne. Obrócił sie a pómału poszeł dołu kole rzyczki. Potym przez nióm przeszoł a żbluchoł przy tymu nogami. Na kóniec poszeł spadki drugim brzegiy a zaś sie podziwoł na siebie we zdrzadle wody

- Tak jako żech trufoł – rzyk – Wubec żech ni ma szumniejszy z tej stróny rzyczki.

Tóż ale, co kómusikej do tego? Przeogrómnie szumne a fertig.

Naroz cosik zaszusciło w krzokach a z wielkucnych paprotek wylož Kubuś.

- Witej Ośle! – rzyk Kubuś.
- Witej Kubusiu! – rzyk Osioł otympnie. – Jak tyn dziyń sie godzi mianować, że je dobry. Bodej.
- Tóż a czemu? Cóż sie stało?

- Na nic Kubusiu, nic, nie wszyscy poradzą a gdosik z nas też nie poradzi, w tym je cało wiec.

- Czego nie poradzi? – spytał sie Kubuś a poszkroboł sie po kinolu. – Coś myślał?

- Balandrowani, tańcowani a śpiywani...Nó, terazy dreptómy pomiyndzy krzokami morwy...

- O – zahruzil sie Kubuś. Chwile porozwoził a spytał sie: - A co to znaczy: „pomiyndzy krzokami morwy”?

- Ty przeca wierzisz každyemu! – rzyk Osiol a se wydychnył. Ale to znaczy, żeś ni ma winowaty a jeżes spusobny – rzyk eszcze.

Kubuś se siod na wielkucnym kamiyniu, a prógowol pomyśleć co rzyk Osiol. To było jak jaki zgadowani, ale Kubuś nigdy nie poradził dobrze zgadować, bo to je przeca Niedźwiodek, kiery mo fest mały rozum. Tóž miasto tego zaśpiywoł takóm Srocze – Skoczke:

*Cóż to Sroczko różndno, siwo:
Kiej brzynczy, to nic nie śpiywo,
Rzeknij, jak sie to nazywo,
Sroczko - Skoczko różndno, siwo?*

To była piyr szo zwrotka. Kiej jóm skónczył, a Osiol nie rzyk, że tego ni mo rod, to Kubuś nie doł sie pytać a śpiywoł dali nastympnóm zwrotke:

*Cóż to, Sroczeko różndno, siwo:
Kiej to drepce to nie pływ,
Rzeknij, co to dycki bywo,
Sroczeko-Skoczeko różndno, siwo?*

Osiół nic nie prawił, tóż Kubuś zaczón murczeć
sóm do siebie ostatnióm zwrotke:

*Cóż to, Sroczeko różndno, siwo:
Kiej to drepsi, to sie kiwo,
Rzeknij, co sie za tym za tym skrywo,
Sroczeko – Skoczeko różndno, siwo?*

- Ja, ja – rzyk Osiół. – Śpiyw. Radość. Jumba – jum-
pa – jumba – pa. Idymy, zbiyrómy orzechy a sól my
radzi, że kole nas je moj...

- Tóż, jo je przeogrómnie rod – rzyk Kubuś.

Ponikierzi mogóm – rzyk otympnie Osiół.

- Czymu? Cóż sie stało?

- A musiało sie cosik stać?

- Zdo mi sie, żeś je fest okorany,

Osiółku!

- Okorany? Czymu
bych miół byś okorany?
Dzisiaj sól moji uro-
dziny. Nejszczynśliwszy
dziyń za cały rok.

- Twoji urodziny? – spytał sie Kubuś a zahruził sie.
- Tóż dyć. Nie widzisz? Podziwej sie na prezenty, co żech jich dostał – dźwignyl ratke a pokozol na prawo, potym na lewo. – Podziwej sie na dorte, co jo jóm dostał na urodziny. Podziwej sie na świeczki a na różowy lukier.

Kubuś sie podziwol na prawo, potym na lewo.

- Prezenty? – spytał sie. – Dorta na urodziny? Kaj?
- Tóż nie widzisz ich?
- Na ni – rzyk Kubuś – nie widzym.
- Jo też nic nie widzym – rzyk Osiol. Zrobilech se z Ciebie blozna, cha, cha!

Kubuś sie poszkroboł po uchu a był kapke zastarany.

- Dzisiaj som na isto twoji urodziny?
- Ja na isto.
- Tóż to chciol żech Ci powinszować wszystkiego najlepszego Osiolku!
- Aji Tobie, Kubusiu.
- Ale przeca to nie som MOJI urodziny.
- No ni, moi.
- Tóż to czemu żeś rzyk: „aji Tobie”?
- A czemu ni?

Nie chcesz być dycki nieszczasny w dziyń, co w nim mosz urodziny, no ni?

Tóż ja spokopil żech – rzyk Kubuś.

- Už JE fest otympnie – rzyk Osiol otopolónym głosym – żech je dzisiaj nieszczasny, bez prezentów

a bez dorty s różowym lukrym, zapómniany a opuszczóny, ale czymu wszyscy inksi by sie mieli dzisio czuć nieszczaśni?

Tego už Kubuś nie poradził wydzierżeć.

- Doczkej tukej na mie! – hoknół, potym sie zwyrtł a wiela miół siły w nogach popydlił do chałupy. Czł, że musi hned zegnać dło Osla jakisi prezynt, a potym dycki bydzie móg pomyśleć o czymsikej barży spusobnym.

Przed dwiyrzami swoji chałupy uwidziół Babućka, kiery włazowół do wyrchu a chciół siyngnónć do klekotki.

- Jako sie mosz Babućku! - rzyk

- Jako sie mosz Kubusiu! – rzyk Babuciek.

- Co porobiosz?

- Prógujym siyngnónć klekotki – rzyk Babuciek.

Szół żech tukej a...

- Doczkej jo ci pómogym – rzyk Kubuś. Siyngnył do wyrchu a zaklupoł do dwyrzi. – Terazisko żech natrefił na Osla. Biydny Osiol dzisio je fest okorany, bo mo urodziny, a żodyn o tym nie pamiyntoł, a skyrz tego je taki otopulońy. Dyć go znosz a wiysz, jaki ón je. Jak długo tyn, kiery tukej bywo koże nóm czekać pod dwyrzami? A zaklupoł zaś.

- Ale Kubusiu! – zawołoł Babuciek. – Przeca to je twój włośny byt!

- Mosz recht, ganc żech o tym zapómniol – rzyk Kubuś. – Tóż wlazujmy.

Wlyźli. Kubuś chned od proga poszoł do szpajski, coby sie podziwać, czy je tam eszcze jedyn, už ostatni, bónclok miodu. Był. Tóż go wycióngnól z odmaryje.

- Dóm to Oslowi jako prezylnt – rzyk.
– A co ty mu dosz?

- A mogymy mu to dać pospołu? Od nas obu?

- Ni – rzyk Kubuś. Toś wyszpekulyrowoł szpatnie.

- Tóż dobre. Dóm mu balónek. Móm w chalupie eszcze jedyn, zustoł mi z muzyki. Pójdym po niego.

- Tóż widzisz, to ci napadlo do głowy cosik dobrego Babućku. Z tego Osiol bydzie fest rod. Bo gdo by nie był rod, jako fazol, kiej uwidzi balónka?

Tóż Babuciek podrepsil do chalupy, a Kubuś poszedł w drugą stronę ze swoim bunclokiem miodu. Był hyc, a Kubuś miał długą cestę przed sobą. Nie uszedł jeszcze ani połówki, kiedy naraz coś poczuł. Najprzód na kinolu, potem to szło dalej przez niego aż na szlapy. Coś mu szuszkowało z postrzodka:

- „Nó, a terazy

Kubusiu już jest czas żeby coś mało wiało zjeść”...

- Tóż dyć – rzyk Kubuś – nie wiedzieliście, że już jest tak nieskoro!

Tóż czymś się se a ściepół dekier z buncoka. ”Całe szczynści, że się se go wzięło ze sobą – pomyślał. – Nie każdy niedźwiedź, jak wylazł z chalupy w taki hyc, jak dzisiaj, pomyśli żeby zebrać ze sobą coś mało wiało do zjedzenia.

Tóż zaczął jeść.

„A terazy rozważmy – pomyślał – jak wylizował resztę miodu z buncoka – jakże to szło? Acha do Osła”.

Tóż stanął pómału. Wtymczasem się przypomniał, że zjadł prezent, co go miał Osłowi na urodziny!

- Nó podziwej sie! – zamialczol Kubuś. – Cóż jo terazy zrobiym? Przeca muszym mu cosik dać! Długszy czas nic nie poradził wyszpekulyrować. Za chwile jednak po myśloł: ”Tóž gdo wiy? Tyn bónclok je szumny aji bez miodu; tóž jak go wypucujym a popytóm kogosik, coby wypisól na nim: >>Wszystkigo najlepszego na urodziny<<, to Osiól z niego może mieć ganc dobry pożytek”. Wtynczas jak tak myśloł, to drepsil przez Stumilowy Las a wloz do chalupy, co w nij bywała Hyrno Sowa.

- Witej Sowo! – rzyk.

- Witej Kubusiu! – rzekła Sowa.

- Winszujym ci wszystkigo najlepszego na urodziny Osla – rzyk Kubuś.

- Na isto Osiól mo dzisio urodziny?

- Ja. A co mu dosz za prezylnt, Sowo?

- A co ty mu dosz Kubusiu?

- Dóm mu bónclok, co sie mu bydzie godził, coby do niego styrkoł rostomajte wieca a chciolech cie pytać cobyś...

- To je to? – spytała sie Sowa a wzyna bónclok Kubusiowi z pacek.

- Tóž ja, a chcioł zech cie pytać...

- Gdosi w nim miol miód – rzekła Hyrno Sowa.

- Idzie do niego styrzyć wszecko – rzyk Kubuś słusnie. – Ón sie bydzie godził na kupa wiecy. A chcioł zech cie pytać...

- Miol byś na nim napisać: ”Winszujym na urodziny”.

- O to żech cie chciół pytać – rzyk Kubuś. – Bo jo piszym dobrze, ale kośławie. To je dobre pisani ale kośławie, to znaczy że litery stawióm nie tam kaj patrzóm. Tóž napisalabyś dło mie „winszujym na urodziny”?

- Bónclók je ganc szumny – rzekła Sowa a pozwyrtala go pore razy w rynkach. A móğ byś go dać Osłowi od nas obu?

- Na ni – rzyk Kubuś. Toś wyszpekulyrowała szpatnie. Muszym go yny opucować, a ty na nim cosik napiszesz.

Tóž Kubuś opucował bónclók, pouciyroł go porzónndnie, a Sowa polizala kóniec blajsztyfta a zaczęła rozwożać, jako sie pisze „urodziny”.

- Umiysz czytać Kubusiu? – spytała sie, ale kape przy tymu miała strach.

- Na moich dwiyrzach je cosik napisane, napisoł to Krzyś o zwóniyniu a o klupaniu. Umiysz to poczytać?

- Krzyś mi rzyk, co tam je napisane. Wtynczas żech už umioł.

- Tóž dobre, to jo ci rzeknym, co żech napisala, a wtynczas poczytosz.

Tóž Sowa pisała...a napisala to:

Z POWIIONSZOWANIM NA URORODDZINY

Kubuś sie na to dziwoł a fest sie mu to podobalo.

- Napisała zech tam: „Z powinszowaniem na urodziny” – rzekła Sowa tak oto byle jako.

- To winszowani je szumne a taki dlugi – rzyk Puchatek a miol to za cosi fest wielkigo.

- Nó, bo tak po prowdzie to zech tam napisała: „S powinszowaniem, ganc od serca, na urodziny od dobrego kamrata Kubusia”. Musiała zech użyć kupa blajsztytu, coby napisać cosik tak dlugigo.

- Ja, ja spokopił zech – rzyk Kubuś.

Kiej Kubuś był u Sowy, to Babuciek sie wrócił na spadek do chałupy a wziół balónek dlo Osla. Przicis go fest ku sobie, coby mu nie wyfurknył a popydlil, wiela miol siły, coby być u Osla eszcze przed Kwapym. Tak sie mu zdalo, że bydzie lepszy jak przidzie piyrszy z prezyntym.

A jak gzuł przed siebie, to myśłoł o tym, jaki bydzie rod Osiol, tóż sie nie dziwoł wubec kaj leci a naroz zakopnył o myckowóm dziure a buchnól sobóm.

Leżoł a rozwożoł co sie stało. Z poczóntku sie mu zdalo, że cały świat wystrzelil do wyrchu a potym se pomyśłoł, że to yny Las strzelil do wyrchu a eszcze nieskorziz se pomyśłoł że to

ón Babuciek wystrzelił do wyrchu a je sóm na Mie-siόνczku, lebo kansik indzi a że už nigdy nie uwidzi ani Krzysia, ani Kubusia ani Osla. Tóz se pomyślół: "Dobre. Jak żech aji je na Miesiόνczku to nie muszym leżeć plecami do wyrchu" – tóz opaternie stanył a po-dziwoł sie kole siebie.

Fórt eszcze był w Lesie!

„To je jakisi dziwucne – pomyślół. Jezech ciekawy, skiyl sie wzión tym krawal.

Na isto żech go nie zrobił...A kaj je mój balónek? A co to je ta mokro chanderka kole mie?"

Ta chandra to był balónek!

- Jeja! – zaryczół Babuciek. – Jeja! Jeja! Tóz ale dar-mo. Stało sie. Ni móm po co iść spadki do chalupy, bo ni móm drugigo balónka a możne Osiół ni mo aż tak rod balónków?

Tóz poszoł cały okorany przed siebie, aż zaszeł na brzyg rzyczki, kaj stoł Osiół a dziwoł sie na siebie we zdrzadle wody.

- Witej Ośle! – rzyk.

A Osiół mu rzyk:

- Witej mały Babučku! Jak tyn dziyń wubec sie godzi mianować, że je dobry. Raczy ni – rzyk eszcze. – Ale to nic.

- Winszujym ci na ty twoji urodziny – rzyk Babuciek a podeszel bliży.

Osiol przestoł sie dziwać na siebie we wodzie, zwytrtnół sie a podziwoł sie na Babučka.

- Rzeknij to eszcze roz – pytoł Babučka.

- Winszu...

- Doczkej kapke.

Pokolybol sie na trzech klepetach a pómału podniós sztwortóm ku uchu.

- Podarziło sie mi to zrobić wczora – wyónaczył Babučkowi, jak sie obalił trzeci roz – lachko żech to zrobił a skyrz tego lepszy slyszym...Tóž cóz żeś prawil? – rzyk, doł ratke ku uchu, a nastawił ucho, coby lepszy slyszec co prawi Babuciek.

- Winszujym ci na urodziny, co jich mosz dzisio – rzyk eszcze roz Babuciek.

- Prawisz o mnie?

- Tóž toć Osiolku!

- Moji urodziny?

- Ja.

- Że móm na ozajst urodziny?

- Ja Osiolku, a prziniós żech ci prezylnt. Osiol wzión ratke od prawego ucha, zwytrtnół sie kole siebie a procnie se doł lewóm ratke ku lewymu uchu.

- Muszym to uslyszec drugim uchym – rzyk. – A terazy rzeknij eszcze roz to coś prawil.

- Prezylnt – hoknół Babuciek.

- Fórt prawisz o mie?

- Ja.

- Fórt eszcie sóm moji urodziny?

- Tóž toć Osiolku!

- Moji a ganc na isto moji prowdziwe urodziny?

- Ja, a prziniós żech ci balónek.

- Balónek? – spytoł sie Osiół. Prawił żeś: balónek?

Wielkucno, strokato wiec, co furko w lufcie? Szalynstwo, śpiyw a balandrowani? Hopsasa?!

- Nó ja, je mi fest miersko, Osiolku, bo kiej żech tukej gzuł, coby ci go prziniyść toch sie obalil.

- Jeja! To je straszne! Isto żeś pydlil za wartko. Nie potrzaskoł żeś sie mały Babučku?

- Na ni...yny balónek...Ach Osiolku, jo żech go prasknół!

Dłuższy czas było cicho.

- Mój balónek? – spytoł sie Osiół.

Babuciek skłupił pore razy głowiczke.

- Mój balónek na urodziny?

- Ja Osiółku- rzyk Babuciek, a przy tymu lachko siorkoł na nosie.

- Na, mosz. A winszujym Ci wszystkiego najlepszego na urodziny. – doł Osłowi kónsek mokrej chanderki.

-To je to? – spytoł sie Osiół a kapke sie zahruzil.

Babuciek zaś skłupił pore razy głowiczke.

- Balónek?

- Ja.

- Dziynka Babućku – rzyk Osiol. – nie gniywej sie, że sie cie o to pytóm – rzyk dali – ale jakóm barwe miol tyn balónek, jak eszcze był balónkiym.

- Był czyrwióny.

- Tak żech se pomyśloł...czyrwióny... - mamrol sóm do siebie.

- Nejbarży móm rod czyrwiónóm barwe...A jak wielki był?

- Prawie taki jako jo.

- Tak żech se pomyśloł. Prawie taki jako Babuciek – rzyk sóm do siebie. – Nejbarży móm rod taki balónki, co óny sóm tak wieki jako Babuciek. Ja, ja. Babuciek sie poczuł fest nieszczasny a sóm nie wiedziol co rzyc. Otwiyroł gymbe, coby cosik rzyc, a potym se jednako wymyślił, że to i tak je na nic. Naroz usłyszoł jak gdosi cosi woło z drugij stróny rzyczki. To był Kubuś.

- Winszujym ci wszystkigo najlepszego na urodziny, Osiolku! – ryczol Kubuś, kiery zapómniol, że to už dziosio rzyk.

- Dziynka Kubusiu, už żeś mi dzisio winszowol – rzyk Osiol.

- Prziniós żech ci cosi mało wiela na urodziny – rzyk Kubuś rod jak fazol.

- Už żech dzisio cosik dostol – rzyk Osiol.

Kubuś przeszoł rzyczke a prziszol ku Oslowi.

Babuciek siedziol kapke z boku, doł głowe do obu pacek a po cichu siorkol na nosie.

-To je taki bónclók, co ón ci sie bydzie godził – rzyk Kubuś. – Pyty. A na nim je napisane: „Winszuje ci na urodziny twój dobry kamrat Kubuś Kwap”. Tak to tam je napisane. A do bóncloka idzie wrazić rostomajte wieca. Proszym.

- Jak už Osiół pooglóndol bónclók, to sie mu aji kapke zachciało beczec.

- Tóż! – rzyk – Myślym se że mój balónek wlezie do tego bóncloka.

- Ale ni Osiółku – rzyk Kubuś. – Balónki sóm fest wielki a nie wlazujóm do bóncloka. Balónki muszóm być na porwózkach.

- Ale mój ni – rzyk hyrnie Osiół. – Podziwej sie, Babučku!

A kiej babuciek, okorany sie dziwoł kole siebie, to Osiół wzión balónek do zymbów a opatarnie go wraził do bóncloka. Potym go zaś wycióngnył z bóncloka a doł na ziym. Potym zaś go wzión ze ziymie a doł opatarnie do bóncloka.

- Ale ja! – rzyk Osiół. – Wlazuje a wylazuje fest dobrze.

- Przeogrómnie zech je rod – rzyk Kubuś rod jak fazol – że doł zech ci bónclók, co ón ci sie bydzie godził, a co do niego idzie wrazić rostomajte wieca.

- Przeogrómnie żech je rod – rzyk Babuciek rod jak fazol – żech Ci doł cosik, co idzie wrazić do bóncloka, co sie ci to bydzie godzić na cosik fajnego.

Ale Osiół nie posłuchał. Fórt styrkoł a wycióngol balónek tam a na spadek, a był fest rod, jak eszcze nigdy w żywocie.

- A jo żech mu nic nie doł na urodziny? – spytoł sie Krzyś a był jakisi okorany.

- Tóž toć żeś mu doł – rzyk żech. – Už nie pamiyntosz?

Doł żeś mu male, male...

- Kisiynke z farbami do malowania rostomajtych wiecy.

- Tóž widzisz...

- A czymu żech mu tego nie doł rano?

- Bo żeś musioł narychtować swaczyne dlo solynizanta. Była na tej swaczynie dorta z masóm s trzema świyckami, s wypisany m na wyrchu różowym lukrym mianym a...

- Ja, mosz recht, przypómniol żech se – rzyk Krzyś.

Rozdział siódmy

*Co w nim Mama Kangurka z Małym Kangurkiem
przyszła do Lasa a Babcię sie czochto.*

Żodyn na isto nie wiedziol skiyl sie wziyni, oto kierysi dziyn prziszli do Lasa a zaccli w nim bywać popołu: Mama Kangurzica a jeji mały synek, na kierego sie prawilo Maluczki. Jak Kubuś sie spytol Krzysia:

- Skiyl óni tukej prziszli? – to Krzyś prawil:

- Na oto tak, esi wiysz co to znaczy, Kubusiu.

A Kubuś, kiery nie wiedziol co to znaczy, rzyk:

- A, ja! – potym sklupil głowiczke roz, po drugi a rzyk:

- Ganc oto tak, aha... - A potym poszel do swojigo kamrata Babuśka, coby sie dozowiedzieć, co ón o tym myśli. W bycie Babuśka był aji Mycek. Tóż wszyscy trze zaccli o tym wyrzondzać

- Nie podoba sie mi to wszystko – rzyk Mycek. –
Sóm my tukej wszyscy u siebie, W Lesie, ty, Kubusiu,
ty, Babućku, a jo – a tukej naroz...

- A Osiol – rzyk wartko Kubuś.

- A Osiol, a tukej naroz...

- A Hyrno Sowa – rzyk eszcze Kubuś.

- A Hyrno Sowa, a tukej na...

- A Osiol – rzyk eszche Kubuś. - Zapómnioł zech o nim.

- Wszyscy my sóm u siebie – prawil pómału dali Mycek – a tukej naroz stowómy z legiera jednego szumnego dnia a kogo widzimy? Jakisi dziwne zwyrze, co my o nim eszche nigdy nie slyszeli. Zwiyrz, co nosi całóm swojóm familije w kapsie.

Nó, baji jo zacnym nosić całóm swojóm familije w kapsie, tóż wiela kapsów bych musioł mieć?

- Szesnost – rzyk Babuciek.

- Siedymnost, no ni? – rzyk Mycek. – A eszche jednóm na sznuptychle. To už je osimnost. Osimnost kapsów w jednej oblyczce. To je o wiela za moc.

Wszyscy na chwile przestali wyrzónczać...naroz Kubuś, kiery siedzioł a fest nad czymsik medytowol rzyk:

- A podle mie tego je patnost.

- Co? Spytoł sie Mycek.

- Patnost.

- Patnost czego?

- Patnost z moji familiji.

- Tóż?

Kubuś sie poszkroboł po kinolu a rzyk, że sie mu zdalo, że Mycek prawil cosik o swoji familiji.

- Tóż ja? – spytoł sie wartko Mycek.

- Ja, rzyk żeś, że...

- Tóż dobre Kubusiu – rzyk Babuciek a zacznón przedrobiać klepetami.

- Fórt nie wiymy, co mómy zrobić z Mamóm Kangurzicóm.

- Tóž dyc – rzyk Kubuś.

- Nejlepszy bydzie zrobić tak – prawi Mycek – drapnymy Maluczkiego Kangurka a schowiymy go, a kiej sie Mama Kangurzica bydzie pytać: ”Kany je Maluczki Kangurek?” to rzeknymy: „Akuku!”.

- Akuku! – rzyk Kubuś eszcze roz, coby mu to lachko szło. – Akuku! Akuku! To je fest fajne. Móglibymy rzyc „akuku!” aji wtynczas, kieby my nie drapli Maluczkiego Kangurka.

- Kubuś! – rzyk słusznje Mycek. – ni mosz ani za pazur rozumu.

- Wiym – rzyk Kubuś.

- Rzeknymy „akuku!” skyrś tego, coby Mama Kangurzica spokopila, że my wiymy, kany je Maluczki Kangurek. „Akuku” mo znaczyć: rzeknymy ci, kany je Maluczki Kangurek, jak nóm obiecysz, że póndziesz z lasa a už sie tukej nigdy nie wrócisz spadki.

Kubuś siod na boku a fórt ćwiczył jako sie prawi „akuku!” na rostomajće spusoby. Czasym sie mu zdało, że to znaczy tóm wiec, co se o nij pomyśloł Mycek, a czasym sie mu zdało cosik inkszego.

„Myślym, że to je yny taki ćwiczyni – myśloł. – Jeżech ciekawy, jesi Mama Kangurka też bydzie musiała ćwiczyc, coby to spokopić”.

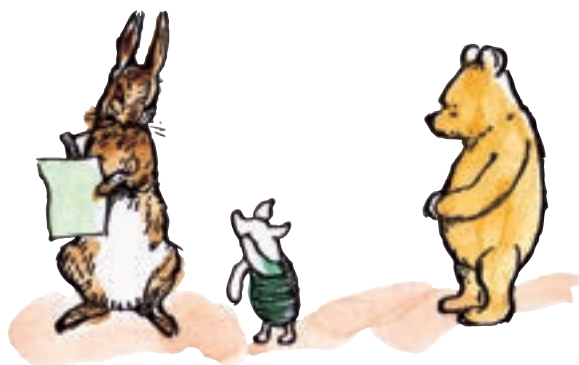
- Je yny jedna płatno wiec – rzyk Babuciek, a fórt nie poradził usiedzieć na rzici. – Ržóndził żech s Krzysiyem,

kiery mi prawil, że Kangury to sóm jedne z nejbarży dziwokich zwierzónt. Tóž jo sie nie bojym dziwokich zwierzónt, ale każdy wiy, że jak jednemu z nejbarży dziwokich zwierzónt sie zebiere jego male, to wtynczas tyn zwyrz je dwa razy barży dziwoki. Tóž jak rzeknemy „akuku!” to bydzie fest gupi.

Mycek polizoł kóniec blajstyfta a rzyk:

- Babučku, ni mosz opowogi ani za pazur.

- Ni ma lachko mieć opowoge – rzyk Babuciek, a kapke przy tymu siorkoł. – Jak sie je maluczkiem zwyrzynciym.

Mycek, kiery sie broł ku pisaniu a fest przy tymu medytowoł, podniósł głowiczkę a rzyk:

- Tóž skyrś tego, żeś je maluczki zwyrze, bydziesz sie godził do wiecy, co jóm chcymy zrobić.

Babuciek był taki rod, że może sie na cosik godzić, że zapómnioł sie boć a jak Mycek rzyk, że Kangury poradźóm zrobić krziwde yny w zimie a przez rok sóm snane, to nie poradził usiedzieć na rzici, už chcioł sie godzić do tej wiecy.

- A co jo bydym robił? - spytał sie Kubuś a by fest okorany. – Isto sie na nic nie bydym godził?

- Nie starej sie Kubusiu – rzyk Babuciek, bo chciol rzyc jakisik pocieszyni – możne inkszy roz.

- Bez Kubusia nie zrobimy tej wiecy – rzyk Mycek wszystkim a strugol przy tymu kóniec blajszyfta.

- Tóż – wydychnyl Babuciek a udowol, że go to nie mier-zi, Kubuś poszol do kóntka a hyrnie rzyk sóm do siebie:

- Bezy mie tego nie zrobióm. Taki sy mie je niedź-wydz.

- A terazy mie pyty posluhejcie – rzyk Mycek, jak už skónczył pisać. Tóż Babuciek s Kubusiy se siedli wedle, a posluchali go z odewrżitymi gymbami. A Mycek napisol:

PLAN JAKO ZDRAPIC MALUCZKIGO KANGURKA.

1. Mama Kangurzica poradzi gónic warciejszy, jako my wszyscy – aji warciejszy jako jo

2. Mama Kangurzica sie fórt dziwo na Maluczkiego Kangurka, ale jak go mo we swoji kapsie to sie už na niego nie dziwo.

3. Tóż, jak mómy zdrapic Maluczkiego Kangurka, to musimy być silniejsi, bo Mama Kangurzica poradzi gónic warciejszy, jako my wszyscy – aji warciejszy, jako jo.

4. Kiej Maluczki Kangurek hópnie z kapsy Mamy Kangurzicy a miasto niego tam hópnie Babuciek,

wtynczas Mama Kangurzica se tego nie wszymnie, bo Babuciek to je przeogrómnie maluczki zwyrze.

5. Ganc taki, jako Maluczki Kangurek.

6. Jednakó Mama Kangurzica by se musiała dziwać kansik indzi tak, coby se nie wszymła Babučka, kiery hópnie do její kapsy.

7. Podziwej sie do punktu numero 2.

8. Jednakó, kieby Kubaś zaczón s Mamóm Kangurkóm wyrzónďzać o czymśikej ciekawym, to by sie móglá dziwać w inkszóm stróne.

9. A wtynczas mógbych uciyc pospołu s maluczkim kangurkiym.

10. Przeogrómnie wartko.

11. Mama Kangurzica by se nie wszymła, że mo kogosik inkszego w kapsie. Dziepro potym. Mycek to wszystko poczytoł

a chwile żodyn nic nie prawil. Potym Babuciek, kiery jak nic nie prawil to yny zawiyro a otwiyro gymbulke, rzyk jakby miol charwe:

- TóŹ a co potym?

- TóŹ a co myślisz?

- Kiej Mama Kangurzica se wszymnie, że mo kogosik inkszego w kapsie?

- Wtynczas wszyscy rzeknemy: „akuku!”.

- My wszyscy trze?

- Ja.

- Piernika kany!

- TóŹ co je Babućku?

- Na nic – rzyk Babuciek – pokieli MY WSZYSCY TRZE prawiemy „akuku”. Pokieli my wszyscy prawiemy – rzyk eszcze roz Babuciek – to sie nic nie bydzie robić. Ale mi na tym aż tak fest nie zoleży, coby rzyc „akuku” samymu. To by aji pięknie żniło. A ty żeś je isty o tym coś prawil o tych zimowych miesiόνcach?

- O zimowych miesiόνcach?

- Ja, że óny sóm fest dziwoki yny w miesiόνcach w zimie?

- O ja, ganc jako prawisz. TóŹ jako Kubusiu? UŹ wiysz co bydziesz robił?

- Ni eszcze nie wiym, a co bydym robił?

- Mosz fórt wyrzónďać s Mamóm Kangurzcóm, coby se nie wszymła że mo kogosik inkszego w kapsie.

- Ooo...ale o czym?

- To o czym mosz rod.

- Myślisz, że bych mógł ji rzyc kónsek jakigosik wiersza, abo cosik podobnego?

- O ja, cosik takigo – rzyk Mycek – fajnacko. Tóž idymy. A poszli wszyscy sie dziwać kiej, a z kierej stróny przidzie Mama Kangurzica.

Mama Kangurzica s Maluczkiem Kangurkiym se siedzieli po poledniu na piosku w postrzodku lasa a mieli sie ganc fajnie. Maluczki Kangurek se hópkoł po piosku do dziur, co jich porobiły myszy, a potym z nich wylazowół na wyrch. Mama Kangurzica fórt drepsila kole niego a prawila:

- Eszcze yny roz hópnił a idymy ku chalupie.

Naroz na kopiec z piosku sie gdosik szkrobie, gdo?

Na toć że Kubuś.

- Witejcie Mamo Kangurzico!

- Witej Kubusiu!

- Podziwej sie jako hópkömm – zapiskoł maluczki kangurek a wderził do dziury od myszy.

- Jako sie mosz Maluczki Kangurku, ty mały odważnioku!

- Terazzy my mieli iść ku chałupie – rzekła Mama.

- Witejcie Mycku! Witej Babućku! Jako sie mocie?

Mycek a Babuciek wylyżli z drugij stróny kopca a rzekli: „Witejcie” a „Jako sie mosz Maluczki Kangurku!” – a kangurek chcioł coby sie dziwali jako hópko, tóż se stanyli a dziwali sie na niego. Aji Mama Kangurzica sie dziwała...

Mycek dwa razy mrugnył okiym na Kubusia, kiery rzyk Kangurzicy:

- Rostomiło Kangurzico – rzyk – nie wiyem jesi cie interesuje poezyja?

- Ni – rzekła Kangurka.

- Na isto ni? – zahruzil sie Kubuś.

- Maluczki Kangurku eszcze yny roz se hópniy a idymy ku chałupie.

Chwile żodyn nic nie prawil, yny kangurek wparzil do dziury od myszy.

Mycek doł packe ku gymbie a na głos szuszkol:

- Nó, dej sie do tego!

- Tóż z tóm poezyjóm to je tak – prawi Kubuś – roz jak zech szoł po lesie, toch se ułożył takowny mały wierszyk. To źni tak, doczkej chned se spómny...

- Tóż fajnie – rzekła Kangurzica. – Maluczki Kangurku, idymy už.

- Przeogrómnie sie mi podoba tyn wierszyk – rzyk Mycek.

- Bydziesz go miała fest rada uwidzisz – rzyk eszcie Babuciek.

- Musisz go posłuchać do końca a fest se dować pozór – rzyk Mycek.

- Coby sie z niego nie straciło żodne słowo – rzyk Babuciek.

- Ja, ja – rzekła Mama Kangurzica, a fórt sie dziwała na swojigo Maluczkiego Kangurka.

- Jako to idzie, Kubusiu? – spytał sie Mycek.

Kubuś odkrzónknył a zaczón szumnie rzóndzić:

WIECA, CO JICH NAPISOŁ MAŁY NIEDŹ-
WTYDŹ, KIERY MO PRZEOGRÓMNIE MAŁY
ROZUMEK:

*W pyndziątek w pochmurny dzień,
Medytował żech, jak żech szoł lasym:*

*„Czemu tym je dycki tyn,
A tamtyn tyn – yny czasym?”*

A we wtorek myślym tak

(Było ciepło a słonecznie):

*„To na isto, tak czy owak,
Ale tamto – niekóniecznie”.*

*Zaś we strzode padół deszcz,
Tóż medytujym s niepokoijym:*

„Wasi naszym mogóm też,

*Ale ni mogóm twoji moim”
We sztwortek zaś był mróz a szrón...
Pomyślotech: „Cosi tukej bydzie...
Bo choć tukej dzisio ón,
Ale óni dycki wszyndzi:.
W pióntek...*

- Tóż ja, ja – rzekła Mama Kangurzica, a nie czekała aż usłyszy co sie stało w pióntek. – Eszcze yny roz hópniy kangurku a na isto musimy iść ku chalupie. Mycek sturził Kubusia na zachynte.

- Nó, a jak sie wrócym eszcze spadki do poezyji – rzyk Kubuś – wszymła żeś se, że tam hanej je stróm?

- Kaj? – spytała sie Kangurzica. – Nó, maluczki už musimy iść.

Tóż tam hanej rowno – rzyk Kubuś, a pokozoł za plecami Mamy – Kangurki. – Widzisz?

- Na, ni – rzekła Kangurzica, tóż maluczki hópni
do kapsy a idymy ku chalupie.

- Miała byś sie podziwać na tyn stróm, tam hanej,
rowno – rzyk Mycek. – Móm cie dźwignónć maluczki?
A wzión kangurka do pacek.

- Na strómie siedzi ptoszek – rzyk Kubuś. – Widzym
go tu stela. A możne to je rybka?

- Mialabyś stela widzieć ptoszka – rzyk Mycek. Tóż
chyba, że to je rybka...

- To ni ma rybka, to je ptok – rzyk Babuciek.

- Ja to je na isto ptok – rzyk Mycek.

- To je ptok, lebo szpok? – spytoł sie Kubuś.

- Tóż o to idzie – rzyk Mycek – jesi to je kos lebo
szpok?

Tóż na kóniec Mama Kangurzica zwyrłła głowe
a we chwili, jak jóm zwyrłła, to Mycek rzyk na glos:

- Wlazuj do postrzodka maluczki – Tóż Babuciek
hópnył do kapsy Mamy Kangurzicy a Mycek uciyk
wielu miol sił we szłapach pospołu s Maluczkiem
Kangurkiem.

- Cóż sie stało? Kany je Mycek? – spytała sie Mama
Kangurzica a zaś zwyrłła głowe. Jako ci je maluczki?
Babuciek yny zapiskoł z postrzodka kapsy Kangurzicy.

- Mycek musioł pónść – rzyk Kubuś. – Zdo sie mi,
że cosi se spómniol a musioł pónść to wyrzóndzić.

- A Babuciek?

- Zdo sie mi, że aji Babuciek se cosik przypómniol.
Ganc terazisko.

- Nó, tóż my už hópkömmy ku chalupie – rzekła Mama Kangurzica, miyj sie Kubusiu!

Hópła trzi razy a pogzula fest daleko.

Kubuś sie dziwoł na nióm a myśłoł „Kiebych aji jo tak poradził...sóm tacy, kierzi poradzóm a sóm tacy, kierzi nie poradzóm. W tym je cało wiec.”

Ale Babuciek by chcioł, coby Kangurzica tak nie poradziła hópkać. Jak cesta szła przez las, to fest chcioł być raczy małym ptozskiyem, coby móc furkać. Ale terazy, jak siedziol na spodku kangurczynej kapsy, a fórt nim ciepało do wyrchu a dołu, to se tak myśłoł:

Jak to je furkani, to jo tego nie chcym nigdy robić

A jak leciol do wyrchu, prawil: „Oooo!” – a jak leciol dołu prawil: „Aaaa!”. A prawil: „Oooaaa” – przez całóm ceste aż do chalupy, kany bywała Kangurzica. Tóż to Wiycie, że jak Mama Kangurzica odewrziła swojóm kapse, to widziała co sie robi. Ale yny na chwile sie ji zdało, że je dziwoko. Hned potym zaś poczuła, że ni mo strachu, bo wiedziała że Krzyś nie powoli, coby

Maluczkiemu Kangurkowi gdosik zrobił krziwde. Tóž se tak pomyślala: „Jak óni se sy mie robióm błožna, to jo teŹ se zrobiym błožna z nich.

- Tóž terazy Maluczki Kangurku – rzekła jak wy-
cióngła Babučka z kapsy – idymy spać.

- Akuku! – rzyk Babuciek, jak yny poradził nejgło-
śniejszy, po tej rajzie, co óna nie była przyjemno. Ale
to nie było nejlepsze „akuku”, bo Mama Kangurzica
nie spokopila o co idzie.

- Nejprzód idymy sie czochtać – rzekła.

- Akuku – rzyk eszcze roz Babuciek a pozdrził
wszyndzi kole siebie. Miał strach a chledoł swoich kam-
ratów. Ale kamraci byli daleko. Mycek siedziol u siebie
w chałupie, bawulkoł sie
s Maluczkim

Kangurkiym a widziol, że coroz barży sie majóm radzi. Nó a Kubuś, kiery chciol być jako Kangur, siedziol na piosku na miedzy na skraju lasa a trynowoł hópkan.

- Tak se myślým – rzekła Mama Kangurzica jakby medytyrowała – jesi by cie dzisio nie umyć zimným wodóm. Miolbyś na to chynć maluczki?

Babuciek, kiery sie nie rod czochtoł, aż sie wylynkoł. Rzyk jednako s opowogóm:

- Mamo Kangurzico, na isto je czas, coby my popołu przerzóndzili ganc szczyrze.

- Kuryjożny Maluczki Kangurek – rzekła Mama Kangurzica a rychtowała už wode na czochtani.

- Ni ma żech Maluczkiym Kangurkiym – prawi na głos Babuciek – jeżech Babućkiym.

- Ja, ja – rzekła Mama – Kangurzica niby tak ganc słusznie – a jak szumnie poradysz wyrzóndzać jako Babuciek! Jaki żeś je chytry a ciaciany – prawila, a wy-cióngła z odmaryje wielkucne żółte mydło.

- Jeżech ciekawo, co terazy robi Babuciek.

- Ty mie nie widzisz, czy jako?! – zaryczyoł Babuciek. - Ni mosz oczy? Podziwej sie na mie!

- Tóż przeca sie dziwóm, mój maluczki – rzekła Mama Kangurzica a zaczęła być nasmolóno. – A ty se lepszy spómnij, coch ci wczora prawila o krziwiyniu gymbóm. Jak bydziesz krziwił gymbóm tak, jako Babuciek, to kiej podrośniesz bydziesz na niego podany. A wtynczas se pomyśl, jako Ci bydzie miersko. Nó, ale terazy wartko do ampra s wodóm. A dwa razy Ci nie bydym rzóndzić. Babuciek ani sie nie nazdoł a už byl w amperku s wodóm, a Mama Kangurzica go pucowała mydłym wiela miała siły.

- Lobości kandy! – ryczył Babuciek. Puś mie! Jeżech Babuciek!

- Nie otwiyrej gymbulki Maluczki Kangurku, bo se pojysz mydła – rzekła Mama – Kangurka. – Tóż widzisz, prawilah ci.

- Tyś, tyś to zrobiła schwalnie – rzyk Babuciek, jak yny zaś poradził wyrzóndzać...a potym sie tak jakosi stało, że miol gymbe pełnóm mydlin.

- Dobre, už dobre maluczki, nic nie prow – a hned potym Kangurzica wycióngła Babučka z ampra a utrziła uciyrokiym.

- Terazy maluczki eszcze dostanie lyżke tranu – rzekła Mama Kangurzica – a hned do legiera.

- Na co...na co, na co tyn tran? – spytoł sie Babuciek.

- Na to, cobyś urosnł wielkucny a silny, mój kangurku. Na isto nie chcesz być tako mało lichota, jako je Babuciek? A widzisz...nie skończyła, bo gdosik zaklupol do dwirzi.

- Proszym – rzekła Kangurzica, a do izby wloz Krzys.

- Krzysiu, Krzysiu! – zaryczol Babuciek. Rzeknij Mamie Kangurzicy, gdo zech je! Óna fórt se myśli, że jo je Maluczki Kangurek. A jo zech nim ni ma, prawda?

Krzys sie na niego przizdrzil a potrzepol glowóm.

- Ni możesz być Maluczkim Kangurkiym, bo oto terazisko zech widziol Maluczkigo Kangurka, kiery sie wiesiolo bawulkoł u Mycka.

- Nó, nó – rzekła Kangurzica – to ni ma możne. To rozum nie biere, cobyh sie aż tak pomyliła!

- Tóz widzisz? – rzyk Babuciek. Prawilech ci. Jezech Babučkiym.

Krzyś zaś potrzepoł głowóm.

- Ni ma żeś Babućkiym – rzyk. – Znóm dobrze Babućka, a mo ganc inkszóm farbe.

Babuciek zaczón wyklodać, że to wszystko było skyrś tego, że oto terazisko sie czochtoł, a potym pomyśłoł, że tego nie musioł prawić. A jak odewrził gymbulke, coby rzyc cosik inkszego, to Mama Kangurzica włoła mu łyżke lyku pocapkała go po plecach a rzekła, że tyn lyk ganc fajnie szmakuje, ale trzeja do niego zwyknónć.

- Wiedziałach, że to ni ma Babuciek – rzekła Mama Kangurzica – alech była ciekawo, gdo to może być?

- Moźne to je jakisi kamrat Kubusia? – rzyk Krzyś.
– Moźne jakisi bratanek, abo ujec, lebo cosik takigo?

Kangurzica myślała tak samo jako Krzyś a rzekła, że bydzie mu trzeja dać jakisi miano.

- Tóź niech sie mianuje Boroczek – rzyk Krzyś. – A to je od: Tómek Boroczek.

Jak to dorzóndzili, to Tómek Boroczek wytargoł z pacek Mamy – Kangurzicy a hópnół na zym. Był przeogrómnie rod, bo Krzyś niechoł dwyrze odewrzite do korzónt. A eszcze nigdy Tómek Boroczek – Babuciek tak wartko nie gzuł, jako wtynczas. Zastawił sie dziepro kole swoji chałupy. Jak už był jakisik sto kroków od nij, to zbytek cesty sie przekuloł po zymy, coby zaś mieć takóm farbe, jako kiejsi, takóm jakóm mo rod.

Tóż tak, Mama Kangurzica s Maluczkim Kangurkiym zostali w lesie. Dycki we wtorek Kangurek był cały dziyń ze swoim kamratym Myckiym, dycki we wtorek Mama Kangurzica była cały dziyń ze swoim kamratym Kubusiym a uczyla go hópkać, a dycki we wtorek Babuciek był cały dziyń ze swoim kamratym Krzysiyym.

Tóż zaś każdy był rod jak fazol.

Rozdział ósmy

*Co w nim Krzyś idzie na przodku rajzy
ku Biegunowi Północnemu.*

Jednego szumnego rana Kubuś przidrepsil na kra-Lasa, coby sie doskumać, jesi jego kamrat Krzyś sie eszcze aspón kapke interesuje niedźwiodkami. Rano przy śniodaniu (yny kapke marmulady rozmazanej na flostrze, abo dwóch flostrach miodu), Kubuś naroz se poskłodoł nowóm pieśniczke. Zaczynała sie oto tak:

Hej, ha! Niech nóń żyje Kubuś!

Jak už tela wymyślił, to sie poszkroboł za uchym a rzyk sóm do siebie:

- Poczóntek pieśniczki je fest dobry, ale co bydzie z drugóm linijkom? – prógowoł śpiywać: Hej ho! Dwa lebo trzi razy, ale jakosik to nic nie pómogalo: „Możne

bydzie lepszy – pomyślół – jak zaśpiywóm: Hej hi!
Niech nóm żyje Kubuś!”

Tóz zaśpiywół, ale aji z tego bardzo nic nie było.

- Tóz – rzyk – piyrszóm linijke zaśpiywóm fest
wartko dwa razy, a możne wtynczas drugo, trzecio
a sztworto sie wymyślóm same. Tóz dali:

*Hej, ha! Niech nóm Kubuś żyje!
Niech zhrubnie, jy a pije!
Czy przi strzodzie, czy przi wtorku.
On w miodowym je humorku.
A niewiela o co dbo,
Kiej na nosie miodek mo!
Toż śpiywejcie wszyscy dzisio,
Hymn na część Kubusia – Misia,
Kiery swoji cosi niewiela żyj,
Za godzine, lebo trzi!*

Kubuś zaczón mieć tóm pieśniczke tak rod, że jóm
śpiywół fórt przez całóm ceste, aż zaszół na kraj Lasa.
„A jak jóm eszcze pore razy zaśpiywóm – tak se po-
myślół – to už bydzie czas na moji małe cosi niewiela,
a wtynczas ostatnio linijka nie bydzie prowdziwo”. Tóz
miasto tego bydym cicho murczół.

Nó, a Krzyś siedziół przed swojóm chałupkóm
a obuwoł na szlapy wysoki bótki. Jak yny Kubuś se
wszymnył tych bótków, to wiedziół, że bydzie kansik
daleko rajza, tóz packóm utrził kapke miodu z końca

kinola a otrzepoł sie porzónndnie, coby wyglóndoł jako gdosi, gdo je narychtowany na wszystko.

- Witej Krzysiu – hoknól,

- Jako sie mosz Kubusiu! Nie poradzym wycióngnóć tego bótki.

- Tóž to ni ma dobre – rzyk Kubuś.

- Bydž tak dobry a podeprzij mie plecami, bo jak tak fest cióngnym a cióngnym, to sie fórt bulóm.

Kubuś siod, wbil zadni packi fest do ziymie a cis plecami wiela miol siły na krzysiowe pleca a Krzyś cis swoji pleca na pleca Kubusia a wcióngoł swój wysoki bótek, aż go na kóniec wcióngnył.

- Nó, podarziło sie – fuczol Kubuś.

- A co bydzie terazy?

Idymy wszyscy na rajze

- wyprawe - rzyk Krzyś, jak stowol a otrzepowol sie z piosku. – Dziynkujym Kubusiu.

- Idymy wszyscy na przyprawe? –

spytol sie Kubuś a był fest rod. – Nigdy žech eszcze nie był na žodnej przyprawie.

- Wyprawie, gupi niedźwiodku! To sie zaczyno na W.

- Wiym, wiym – rzyk Kubuś. Ale na isto žech tego nie wiedziol.

- Idymy coby pochleđać Biegun Pólnocny.

- O – rzyk Kubuś. – A co to je Biegun Pólnocny?

- To je takigo cosí, co trzeja nóńść – rzyk Krzyś, coby mu Kubuś doł pokój, ale sóm bardzo nie był isty, co to znaczy.

- Ja spokopił zech – rzyk Kubuś. – A niedźwiodki sie do tego godzóm?

- Tóž toć. Aji Mycek, aji Mama Kangurzica aji wszy-scy. A to je ta rajza.

To ganc to znaczy. Tacy rostomajci, kierzi idóm. A ty byś lepszy zrobił, kiebyś wszystkim rzyk, coby sie narychtowali. A jo sie podziwóm, jesi moi flinty sóm jak sie patrzy. Muszymy se zebrać aji jakisik jodło na prowiant.

- Co zebrać?

- Takowne rostomajte jodło.

- A, ja! – hoknół Kubuś a był fest rod. – Tak żech se pomyśłoł, żeś rzyk prowianty. Tóż idym a wszystkim rzeknym.

Tóż poszel.

Nejprzód natrefił Mycka.

- jako sie mosz, Mycku – rzyk – jeżeś to ty?

- Tóż a jak żech to ni ma jo, yny gdosik inkszy – rzyk Mycek

- Co wtynczas?

- Muszym cosi krzyc Myckowi.

- Tóż rzeknij mi to a jo mu to rzyknym.

- Idymy wszyscy na prziprawe z Krzysiy.

- A co to je to na czym bydymy?

- Myślym, że to je jakisi szyf – rzyk Kubuś.

- Tóż ja! Taki szyf!

- Ja. A nóndymy Biegun, abo cosik takownego. Nie wiyim na isto, co to je, ale mómy to nónść.

- My? My?

- Ja. A mómy zebrać ze sobóm rostomajte pro-wieca do jedzynio, jakby sie nóm zachciało ich zjeść. A terazy idym do Babučka. A ty rzeknij to Mamie Kangurzicy, dobre?

Rozlónczył sie z Myckiy a poszoł do Babučka. Babuciek siedzioł na ziymy pod dwiyrzami swoji chalupy a fukoł w kwap zdrzałego mojcicka, co se z niego planetowoł, jesi sie to stanie latoś, lebo na rok, abo kiejsi, lebo nigdy. Dozwiedzioł sie terazy, że nigdy a chcioł se spómnieć co miało „to” znaczyć

a miał nadzieję, że to nie było nic fajnego, kiej prziszol Kubaś.

- Babučku – rzyk jakisi ożywióny – idymy na rajze wszyscy, wiela nas je, mómy rostomajte wieca na jodło. Coby cosik nónść.

- Tóz a co nónść? – Babuciek miał kapke strach.

- Tóz, poznani.

- Możne cosik dziwokigo?

- Krzyś nic nie prawil o czymsik dziwokim. Prawil yny, że to sie zaczyno na W.

- Za chwile wszyscy už stoli na kraju Lasa a byli narychtowani do cesty, tóz rajza sie zaczęła.

Z przodku szol Krzyś z Myckiym, za nimi Kubaś z Babučkiym, a potym Mama – Kangurka z maluczkiem kangurkiym w kapsie a Chytro Sowa. Potym jeszcze Osiol. A na samym końcu wszyscy przociele a familija Mycka.

- Jo żech jich nie pytol coby szli - óni prziszli sami. Óni tak dycki robióm. Niech se idóm na końcu za Oślym.

- Podle mie – prawil Osiol – to wszystko je na nic. Jo żech wubec nie chciol iść na tóm rajze – Prziprawe – jako na nióm prawil Kubaś. Poszelech yny przez mores. Tóz ale darmo. A jak żech je na końcu tej waszej Prz... - jako sie na to prawi – to mi dejcie, cobych był ganc tym sinym kóńcym. Ale dycki, kiej se bydym

chcił siednąć, coby se kapke spocznónć, to bydym musiol poukludzać nejmiyni z osimnost przocieli a kamratów Mycka, tóz to ni ma żodno Przi...- jako tymu prawicie – to je yny wielkucny bajzel. Tak jo se aspón myślým.

- Wiym co se myślisz – prawi Sowa. – Jak chcesz wiedzieć, co jo se myślým...

- Nie pytóm sie żodnego, co se myśli, ale yny prawiym swoji. Mogymy hleđać Bieguna Pólnocnego, abo sie bawulkać w „Loce ptoszek po hólicy”, abo chytać ptoszki do paści. Ganc mi to je jedno.

Za chwile Krzyś zawołoł:

- Idymy!

- Idymy! – zaryczeli Babuciek s Kubusiyem.

- Idymy! – zaryczała Sowa.

- Idymy! – zaryczoł Mycek a pospołu s Krzysiyem podpisał na przodku rajzy.

- Dobre – rzyk Osioł. – Póđźmy. Yny nie miyjcie mie na klinku, jesi bydzie padoł deszcz.

Tóż podrepsili coby nónść Biegun. A jak tak wandro-
wali, to wyrzóndzali pospołu o tym a o inkszym. Yny
Kubuś nic nie prawil, bo wymyśłol nowóm pieśniczke.

- Móm už piyrzóm zwrotke – rzyk Babućkowi, jak
už se w głowie wszystko poukłodoł.

- Piyrzóm zwrotke czego?

- Moji pieśniczki.

- Jakij pieśniczki?

- Tej.

- Kierej?

- Jak jóm posłuchosz Babućku, to jóm usłyszysz.

- A jako wiysz, że ji nie posłuchóm?

- Kubuś nie poradził nic na to rzyc, tóż zacznón
śpiywać.

*Wszyscy drepili we wielkucnym szeregu,
Coby Północny nónić jakisi Biegun,
Toż se z przodka kroczył Krzyś,
Za nim Mycek potym Miś,
Za Niedźwiodkiym szoł Prosioczek,
Co wetniany wżiön serdaczek,
Nie boł sie niebezpieczyństwa,
Kangurka szła kole małyństwa,
Osioł, Sowa przemóndrzało,
Wyuczóno a bywało,
A na końcu cało wielko klika
Przocieli, kamratów Królika.*

- Bydź po cichu! – szuszkol Krzyś, a zwyrtnył sie ku Kubusiowi. Sóm my coraz bliży placu, kany sie každy mu mógło cosik szpatnego przitrefić.

- Bydź po cichu! – szuszkol Kubuś do Babučka.

- Bydź po cichu! – szuszkol Babuciek do Mamy – Kangurki.

- Bydź po cichu! – szuszkala Mama Kangurka do Sowy, a maluczki kangurek sóm do siebie szuszkol – bydź po cichu!

- Bydź po cichu! – szuszkala Sowa do Osla.

- Bydźcie po cichu! – zaryczol strasznie Osiol,
a otoczył sie do wszystkich przocieli
a kamratów Mycka. Tóž, bydźmy po
cichu! – szuszkali wszyscy jedyn do
drugigo, až to „bydź po cichu!” trefilo

do ostatnigo z nich. A ostatni przociel a kamrat Mycka tak miol z tego strach, skyrš tego, że wszyscy do niego prawili – „bydź po cichu!”, że se wraził głowiczke do jamy w ziymy a siedziol tam dwa dni, až už se wszymnył, że mu žodyn a nic nie ubliży. Potym gzuł wiera miol siły w klepetach do chalupy a už do końca żywota bywoł u swoji Ciotki. Mianowoł sie Alojz Chrzónszcz. Tóž wszyscy, wiera jich było prziszli ku rzyczce, co óna sie kulala a szła miyndzy kamiyniami. Krzyš se hned wszymnył, jaki sie tukej chowajóm wieca, co óny mogóm ubliżyć.

- Tukej na tym placu – prawi – może sie gdosi schować a chcieć na nas napaść.

- Tóž jako? – szuszkol Kubuś do ucha Babučkowi.

- Kubusiu – rzekła hyrnie Sowa – tóž nie wiysz co to je zasadzka?

- Sowo – rzyk Babuciek a podziwoł sie na nióm szpatnie – jak Kubuś se do kogosik szuszkol, to je jego wiec a nie trzeja skyrs tego...

- Zasadzka – rzekła Sowa – to je cosik, co sie kómu-sik robi z nienazdanio a ni ma to przyjemne.

- Tóż to je tak samo z tóm całóm Posadzkóm – rzyk Kubuś.

- Zasadzka, jakech to wykłodoł Kubusiowi – rzyk Babuciek – to je cosik nieprzyjemnego, co sie robi z nienazdanio.

- Jak baji gdosi na ciebie hópnie z nienazdanio – rzekła Sowa – to je na isto Zasadzka.

- Jak baji gdosi na ciebie hópnie z nienazdanio Kubusiu – wykłodoł Babuciek – to to je na isto Zasadzka.

- Tóż Kubuś, kiery terazy už wiedziol co to je Zasadzka, rzyk że kiejsi spod ze stolka, dłaszka na niego hópla a potym sześć dni miol kupa sinioków na sobie.

- Żodyn tukej nie prawi nic o dłaszках – prawi Sowa, kapke nasmolóno.

- Tóż jo prawiym – rzyk Kubuś.

- Smyczyli sie cicho po kraju rzyczki, aż sie zastawili na placu, kany rosła miynkko, rowno trowa, co se na nij mógli siednyć a spoczónć. Krzyś rzyk:

- Stojmy! – wszyscy, wiela jich było se siedli a spoczywali.

- Myślym – rzyk Krzyś – że terazy by my mieli zjeść wszystkie nasze Prowianty, coby my nie musieli tela dźwigać.

- Zjeść wszystki nasze co? – spytał sie Kubaś.

- Wszystko, co my wziyni do jedzynio – wyklodoł Babuciek, a zaczął jeść.

- To je ganc dobry napad – rzyk Kubaś a zaczął jeść pospołu s Babućkiym.

- Wszyscy mocie cosi do zjedzynio? – spytał sie Krzys a miał už pełnóm gymbe.

- Wszyscy, ale nie jo – rzyk Osiol – jako dycki – A podziwoł sie okorany po wszystkich kole siebie. – Podziwejcie sie jesi gdosi z was nie siednył na osecie?

- Isto jo – rzyk Kubaś. – Aj! – tóż stanył a podziwoł sie za siebie. – Ja, to żech był jo, czuł żech to.

- Dziynka Kubusiu, jak už tego mosz dość. – Jak to prawil to poszoł tam, kany eszcze terazisko siedziol Kubaś a zaczął jeść.

- Oset, moji rostromili kamraci ni mo z tego żodnego profitu, kiej sie na nim siedzi – prawil Osiol, dziwoł sie do wyrchu a cosi rzympkocił.

- To mu odbiyro żywot. Na prziszły roz už pamiyn-tejcie o tym wszyscy.

A dziwejcie sie kapke wyyncyj na inkszych a sie o nich starej-cie. W tym je cało wiec.

Jak Krzyś skóńczył śniadać, to zaczął szuszkąć coś do ucha Myckowi a Mycek rzyk:

- Ja, ja tóż dyc – a poszli pospołu na wyrch rzyczki.

- Nie chciolech, coby inksi uslyszeli – rzyk Krzyś.

- Tóż toć – rzyk Mycek słuszne.

- Yny widzisz Mycku...jezech fest ciekawy, jesi ty nie wiysz, jako wyglóndo Biegun Pólnocny.

- Jako co? – rzyk Mycek a postawiły sie mu fuski. – Teraz sie dziepro o to pytosz?

- Kiejsi zech wiedziol – prawi Krzyś – yny kapke zech zapómniol...

- To je srandowne – prawi Mycek – ale jo też zech o tym kapke zapómniol, choć kiejsi zech o tym wiedziol. Nejbarzy płatno wiec to je to, kany to tyrczy.

- Tóż o to nó m na isto idzie.

Wrócili sie na spadek do tych, kierzi szli w rajzie. Babuciek leżoł na plecach a se społ, Maluczki Kangurek pucował gymbulke a packi w kałuży a Mama Kangurzica wyrzóndzała cało hyrno, że jeji mały sie pucuje piyrszy roz ganc sóm. Chytro Sowa bojała Mamie Kangurzicy takóm jednóm pogodke, co w nij było kupa długich słów baji Encyklopedyja, lebo Rododendróm, tóż Mama Kangurzica tego wubec nie posłuchała.

- Jak idzie o mie – mamroł Osiol – to ni mó m rod sie czochać. To je tako modernio wiec. Co ty na to prawisz Kubusiu?

- Ja – rzyk Kubuś – myślým...

Ale nigdy się nie dozwiemy, co się myślał Kubuś, bo naraż coś żbluchło we wodzie, Maluczki Kangurek zakwiczół a Mama Kangurzica zaczęła beczeć.

- Tak się kończy czochtani – rzyk Osiół.

- Maluczki Kangurek wparzył do wody! – hoknół Mycek a pospołu s Krzysiem popydlił go ratować.

- Dziwejcie się jo poradzym pływać! – zakwiczół Maluczki Kangurek z postrzodka kałuży a hned go wartko woda przeniósła do nastympnej kałuży.

- Nic ci ni ma, mój nejdrogszy maluczki?! – ryczała cało nerwowo Mama Kangurzica.

- Na ni! – zaryczół Maluczki Kangurek. – Dziwejcie się jako poradzym pływać! – a wartko woda zaś go przeniósła na nastympnóm kałuże.

Każdy coś robił, coby ratować maluczkiego kangurka. Babuciek, kierego obudził krawal, hópkoł do

wyrchu a ryczol: - Tóž, wiyecie co?! – Chytro Sowa wykłodała, że jak sie gdosi naroz potopi we wodzie to trzeja jednako głowym dzierżeć we wyrchu nad wodóm. Mama Kangurzica hópkała przy brzygu a ryczala – Nie stało ci sie nic, mój maluczki?! – a kangurek z každyj kałuży, co w nij był ryczol:

- Dziwejcie sie, jako pływóm!

Osiol sie otoczył dokoła, stanął zadkiym do kałuży, co sie w nij czochrol maluczki kangurek, spuścił chwost do wody a mamrol:

- Tak sie kónczy czochtani. Ale nie bój sie, Maluczki Kangurku, chyc mie za chwost a wszystko bydzie jak sie patrzy. Krzyś a Mycek przeszli wartko kole Osla a hokali na inkszych, kierzi stoli kole nich.

- Nie bój sie Maluczki Kangurku! Už idym! – ryczol Krzyś.

- Hej, syncy – ryczol Mycek – wciepcie jakisi kónsek drzewa w poprzyk rzyczki!

Kubuś popydlil niedaleko, do gynstych krzoków, do placu, co go żodyn nie znoł, yny ón a Krzyś. Prawili obo na to dorzóndzóny plac, kany sie idzie schować. Krzyś chowol tam swoji stare bawidla: drzewianego kónia, co miol wylómane klepeto, plechowe autko, mały drabiniocek a kupa inkszych wiecy, co sie už nimi nie lza bawulkać a nie chciol jich wyciepować.

- Móm, móm! – ryczol Kubuś z daleka, przileciol sfuczany, kolybol sie na boki a w rynce miol wielkucny kónsek drzewa.

Mama Kangurzica chyciła jedyn koniec a przeciepała na drugi brzyg w poprzyk rzyczki. A Mały Kangurek, hyrnie ryczol:

- Dziwiejcie sie wszyscy, jako poradzym plywać! – a hned wartko woda go przeniósła na tyn kónsek drzewa, co go prziniós Kubuś. Przeloz se potym po nim, jako po mostku na brzyg, a woda z niego fest ciekła.

- Widzieliście jako żech plywol?! – zaryczol cały uradowany. A Mama Kangurzica fórt mu prawila, że tak sie nie śmi robić. Potym go uciyrokiym ganc wysuszyla.

- Kubusiu, widziol żeś jak żech plywol? To je na isto plywani, to co żech robil! Mycku widziol żeś co żech robil? Plywolech! Hej, Babučku, posłuchej! Jako ci sie zdo, co żech zrobil? Plywol żech! Krzysiu, widziol żeś to, jak żech..

Ale Krzyś nie posluchol. Dziwol sie yny na Kubusia.

- Kubusiu – rzyk – kany żeś naszel tyn kónsek drzewa?

Kubuś się podziwił na kónsek drzewa, co go przismyczył, mrugnył na Krzysia a szuszkol mu do ucha:

- W dorzóndzónym placu, kany sie idzie schować – a potym už rzyk na głos do wszystkich:

- Pomyślelech se, że móg sie przydać tyn kónsek drzewa, tóż zech go przismyczyl.

Krzyś sie porzónndnie podziwoł na tyn kónsek drzewa.

- To je biegun od mojigo drzewianego kónia, co ón mo złómane klepeto! – hoknól. – Poznoł zech to! – Tóż za chwile rzyk paradnie: - Kubusiu, rajza sie skończyła. Naszel żeś Biegun Pólnocny.

- Jeja! – rzyk Kubuś.

Osiół fórt siedziół na brzygu rzyczki s chwostym we wodzie, kiej sie zesзли wszyscy po kupie.

- Niech gdosik rzeknie Maluczkiemu Kangurkowi, coby sie śpiychół – rzyk – bo se przeziómbiym chwost. Nie chcym tego prawić, ale muszym to rzyc. Nie chcym sie nad sobóm lutować, ale tak je. Przeziómbił zech se chwost.

- Jezech tukej! – zakwiczół Mały Kangurek.

- Tóż, jeżeś?

- Widziół żeś jako pływóm?

Osiół wycióngnył chwost z wody a zaczón nim gibać na prawo a na lewo.

- Tak jak zech se myśłoł – rzyk – w moim chwoście už nic nie czujym. Zgrabiół. Tóż, oto. Ganc zgrabiół.

- Borok Osiół, jo ci go wysuszym a pouciyróm – rzyk Krzyś.

Wycióngnył sznuptychle a pouciyroł nióm mokry chwost.

- Dziynkujym Krzysiu! Ty jedyn, tak se myślym, wiysz cosi o chwestach. Inksi nie rozwożajóm o tym, cóż mogym o nich rzyc. Óni nie poradżóm se ani pomysleć o czymsikej czego ni ma. Chwost to dlo nich ni ma chwost, ale jakisi kónsek czegosik, co je przichycóne kansik ze zadku.

- To ni ma nic Ośle – rzyk Krzyś, a uciyroł go, wiela miol siły. Už ci je lepszy?

- Už barży czujym, że móm chwost. Czujym, że zaś je mój.

- Hej, Ośle! – zaryczoł Kubuś a smyczyl swój kónsek drzewa.

- Kubusiu, dziynka za pamiynć. Cobyś sie nie staroł, to ci rzeknym, że za dziyń, dwa zaś go bydym używol.

- Co bydziesz używol?

- To o czym wyrzóndzómy.

- Ale jo żech o niczym nie wyrzóndzoł – rzyk zastarany Kubuś.

- Zaś żech sie pomylił. Zdało mi sie, żeś prawil, że ci je miersko skyrs mojigo chwosta, co ón ganc zgrabioł a żeś mi chcioł pomóc.

- Ni – rzyk Kubuś – jo żech tak nie prawil. – Pomyśloł chwile a rzyk Osłowi, coby sie nie staroł: - Moźne to był gdosik inkszy?

- Tóż to podziynkuj mu za mie, jak go uwidzisz - rzyk Osioł.

Kubuś sie podziwoł na Krzysia fest zastarany.

- Kubuś naszeł Biegun Północny - rzyk Krzyś. – Czy to ni ma fest szumne?

Kubuś Kwap spuścił oczy.

- Tóż, to to? – spytał sie Osiol.

- Ja – rzyk Krzyś

- Tóż to to je to, co my hledali?

- Ja – rzyk Kubuś.

- Aha – rzyk Osiol. – Tóż jednako nie padało...

Na kóniec kónsek drzewa, co go naszeł Kubuś sie wraziło do ziymie, a Krzyś powiesił na nim tabule napisoł na nij:

BIEGUN PÓLNOCNY, CO GO NASZEŁ KUBUŚ KWAP. ÓN GO NASZEŁ.

Potym wszyscy sie wrócili spadki do chałupy. Ale sie mi cosik zdo, choć tego nie wiyim na isto, że Maluczki Kangurek sie wyczochtoł w cieplej wodzie a poszeł do legiera, a Kubuś sie wrócił spadki do chałupy, fest hyrny skyrs tego co zrobił a zjod swoji cosik mało niewiela, bo miol wielkucny głód.

Rozdział dziewiąty

Co w nim Babuciek mo kole siebie wode ze wszystkich stron.

Fórt padało a padało, a deszczu nie było widać końca. Babuciek se pomyślał, że nigdy jako żyje, a ón už miol kupa roków – możne trzi, możne aji sztyry – że nigdy nie widziol takownego deszcza. Dziyń w dziyń fórt padze a padze. „Kiebych aspón – pomyślał a podziwoł sie za okno – był pospołu s Kubusiyem, abo s Krzysiyem, abo s Myckiym miolbych fórt kamratów kole siebie a nie musiol bych tukej sóm jako palec siedzieć, a medytować, kiej przestanie padać.

A wystawiol se, że je pospołu s Kubusiyem a że do niego rzóndzi” Widziol żeś Kubusiu kiej taki deszcz?”. A Kubaś tak yny coby cosik rzyc: „Ni ma to straszne, Babučku?

A ón zaś na to: „Jezech ciekawy, jesi u Krzysia też tak padze”. A Kubaś by rzyk: „Cosi czujym, że

biydny Mycek už sie isto utopil”. Byłoby fajnacko tak wyrzónczać a na isto było fest smutno ni mieć żodnych inkszych wiecy, co sie przeżyło, jako rzyczki pełne wody a gor, że tym co sie przeżyło nie szło sie ze żodnym podzielić. Ale Babuciek to fest przeżywoł. Małe wyschniynte jamy, co po nich drepsil, zmiynily sie w cale rzyczki. Małe rzyczki, co przez nich nie roz przelazowol na drugóm stróne, terazy sóm rzykami. A rzyka, co sie na jeji brzygach nie roz wiesioło bawulkol, terazy wylola a rozlola sie na wszystkie stróny, że babuciek se zaczón myśleć, jesi nie zaleje za chwile aji jego korytka.

- To ni ma wubec fajne – prawil sóm do siebie - być fest małym zwierzóntkiym, kiere mo dokola wode. Krzyś pospołu s Kubusiym mogóm sie ratować, bo wylezóm na stróm, Mama Kangurzica uciecze bo poradzi hópkac, Sowa – furko, Mycek – wykopie jakómsik jame, Osiol sie może uratować baji jak fest zaryczy, coby prziszla jakosik pómoc. A jo co? Siedzym taki boroczek, kole mie je wszyndzi sama woda a nic nie poradzym zrobić. Fórt padało, fórt a fórt, woda każdego dnia sie dźwigała coraz wyży a wyży, aż do okna babuückowej chalupki. A ón, boroczek, nic...

„Nó a baji taki Kubuś – medytowol dali – ni mo o wiela wiyncyj rozumu, a nigdy sie mu nic nie przitrefi. Robi rostomajte gupoty a dycki jakosik z nich wylazuje. Tóz abo baji Sowa. Óna też ni mo wiela wiyncyj rozumu, ale mo za to szkoły. Na isto by wiedziała, co

trzeja robić, kiej ze wszystkich strón je kupa wody. Abo baji taki Mycek. Tyn sie zaś nie uczył z ksióńzek, tóż ale dycki poradził wyspekulyrować cosik chytrego. A Mama Kangurzica. Óna ni ma chytro, nie idzie tego o nij rzyc. Ale przy takownej wielkucnej wodzie fest by

opatrowała swojego Maluczkiego Kangurka, że hned by zrobiła wszystko, jako sie patrzy. Abo baji eszcze taki Osiol. Osiol je dycki taki nieszczesny, że wubec by se tego nie wszymnył. Ale jezech ciekawy, co by zrobil Krzyś.” Hned se spómniol, co mu Krzyś wyrzóndzol o jednym człowieku na wyspie, co na nij żodyn nie bywoł a o tym, jako tyn człowiek napisol na kónsku papióru, wrazil go do flaszki a flaszke wciepol do morza. A Babuciek pomysłol, że kieby ón napisol cosi podobnego a we flaszce wciepol do wody, to możne gdosi by sie naszol a prziszol by mu pómóc. Odeszel od okna a zaczón hledać czegosik w całej chalupie, wszystko czego eszcze woda nie zalola. Na kóniec naszol blajszyft, kónsek archu suchego papióru a flaszke ze szpóntym. Tóz napisol z jednej stróny:

PÓMÓŹCIE!
BABUCIEK (JO)

a z drugij:

TO JO BABUCIEK, PÓMÓŹCIE,
PÓMÓŹCIE!

Potym wrazil tyn kónsek papióru do flaszki, zaszpóntowol jóm wila miol siły, pozdrzil przez okno wila móg, coby nie wypod a wciepol flaszke tak daleko jako yny poradzil. Pult! A hned flaszka už sie kolybala we wodzie a Babuciek sie dziwol, dziwol jak

óna se plynie, aż go oczy rozbolaly od tego dziwano. Czasym sie mu zdalo że to je na isto flaszka a czasym, że to yny skowarszczono woda, co sie na nióm dziwoł, a potym hned se wszymnól, że už ji nigdy nie uwidzi a że zrobil wszystko co móg, coby sie opatrzyć. Tóz terazy – pomysłol – gdosi inkszy bydzie musiol cosik zrobić a tak se myślym, że hned to robi, bo jak ni, to bydym musiol pływać a jo przeca nie poradzym pływać”. Potym se fest wydychnól a ryzy:

- Chciolbych, coby tukej byl Kubuś. Bylo by nóm wie-sielszy pospolu.

Jak zaczo padać, to Ku-buś społ. Fórt padało a padało a Kubuś społ a społ. Przeogrómnie sie utropil przez cały dziyń. Pamiyntol, że naszol Biegun Północny, tóz byl

skyrz tego tak hyrny, że sie spytol Krzysia, jesi sóm na świecie eszcze inksze bieguny, co by jich móg nónść niedźwiodek, kiery mo fest Mały Rozum.

- Je eszcze Biegun na poledniu – ryzyk Krzyś – a je isto eszcze Biegun na wschodzie a na zachodzie, choć ludzie nie radzi o nich wyrzondzajóm. Kubuś wzion to wszecko fest do siebie, kiej sie o tym dowiedziol a ryzyk Krzysiovi, że oni oba by mieli wynść a hledać tego Wschodniego Bieguna. Ale Krzyś miol ganc cosik

inkszego w głowie. Myślał co zrobić s Mamóm Kangurkóm. Tóz Kubuś poszoł sóm hleđać tego Wschodnigo Bieguna. Nie wiem, jesi go naszł, lebo ni, tego už nie pamiyntóm. Wiem yny tela, że jak sie wrócił spadki do chalupy, to był taki utropióny, że przy wieczerni, co jóm jod wiyncyj jako pół godziny usnył, a społ, społ a społ. A cosik sie mu zaczęło blynść. Że oto był na Biegunie Wschodnim. Było tam przeogrómnie zima, a wszyndzi kole niego było kupa nejzimniejszego lodu a śniega. Było tak zima, jako yny se człowiek poradzi wystawić. Naszoł tam jednako hól a wloz do niego, coby sie w nim przespać. Ale hól był za mały a nie poradził do niego styrczyć packi, tóz musioł jich wystawić na pole. A prziszły Dziwoki Łaski, taki co óny bywajóm na Biegunie Wschodnim a wyszkubaly mu cale futro z pacek, coby zrobić gniazdko dlo swoich dziecek. Czym wiyncyj go szkubaly tym barzy sie mu robilo zima w packi. Wtynczas sie obudził a zaryczol:

- Jej, ratujcie! – Bo oto siedziol na stolku ze szłapami we wodzie, co óna už była wszyndzi kole niego.

Hópnól do wody ku dwiyrzóm, zaźbluchoł a podziwoł sie do pola.

- To je fest platno wiec – rzyk. – Muszym sie jakosik ratować.

Tóz wzión nejwiynkszy gornek s miodym jaki mioł a wyszkroboł sie z nim na gałynź, co óna była nejwyży tak, coby woda go nie sióngła.

A potym sloz dołu a wrócił sie na spadek na swojóm gałynż s drugim garcy miodu... tóż tak chodzil pore razy tam a na spadek. A jak skóńczyl to swoji dreptani, to se siod na gałynzi a kolyboł szlapami a kole niego stoło dziesiynć gorków s miodym. Na drugi dziyń Kubuś siedziol na gałynzi, kolyboł szlapami a kole niego stoły sztyry gorki z miodym...

Dwa dni potym Kubuś se siedziol na strómie, kolyboł se szlapami a kole niego stoł jedyn gornek miodu...

Za trzi dni se Kubuś siedziol na strómie a tego trzecigo dnia rano prziplynyla ku niemu flaszka Babučka. Tóż zaryczol fest rod:

- Miód! – Kubuś hópnól do wody, chycił flaszke a wloz spadki na stróm.

- Piernika! – zawołoł, jak odszpóntowol flaszke. – Tela roboty na darmo! Ale co tukej robi jakisik kónsek papióru?

Wydobył go z flaszki
a pooglóndol na wszystkie
stróny.

- 'Tu je na isto cosik napisane – zamurczol sóm do siebie – naozajst.

A ta litera to je K a ta też, aji ta, a K to isto znaczy Kubuś, tóż to je napisane dlo mie, a je to platno wiec. A jo ji nie poradzym poczytać.

Muszym zónść do Krzysia, abo do Sowy, abo do Babučka, óni sóm wyuczóni a poradzóm poczytać, co tukej je napisane, tóż mi rzekném co to znaczy. Ale jako sie do nich dostać? Dyć przeca nie poradzym pływać. Piernika! Tóż naroz mu do głowy prziszła tako wiec a jo se myślým że na takigo niedźwiodka, kiery mo mały rozumek to była fest móndro wiec. Rzyk sóm do siebie w duchu:

„Kie flaszka poradzi pływać, tóż to i gornek poradzi pływać a jesi to bydzie wielkucny gornek, to bydym se móg na nim siednyć”. Tóż wzión swój nejwiynkszy gornek a dol na niego wyrchniczek.

- Každy szyf mo jakisi miano - rzyk. – Tóż mój bydzie sie mianowol „Niedźwio-
dek, co ón pływie”. – Jak to rzyk, to puścił szyf na wode a sóm na niego hópnoł.

Na chwile Kubuś a jego
gornek nie wiedzieli
na isto, gdo z nich mo
być na wyrchu, a gdo
na spodku, tóż prōgo-
wali roz tak a roz tak, a dorzōn-
dzili sie, że gornek jednako bydzie dołu a Kubuś bydzie
siedziol na wyrchu a jednóm packóm bydzie żbluchol
we wodzie, coby płynóc.

Krzyś bywoł na samućkim kraju lasa. Fórt padało
a padało, nie było tymu końca, ale woda nie poradziła
siyngnóc jego chalupy. Było to aji fajne, tak sie dziwać
z wyrchu a widzieć tela wody kole siebie. A padło tak
fest, że Krzyś przeważnie siedziol w chalupie a myśłol
se o rostomajtych wiecach. Każde rano wylazowol
z chalupy s parazolym a dycki wraził mały patyk tam,

kany siyngala woda. A każde nastympne rano jak wy-
loz to už nie poradził uwidzieć swojigo patyka. Tóž
zaś styrczył nowy patyk, co do niego terazy siyngala
woda a zaś sie wracół na spadek. A każde rano miol
krótszóm ceste do dreptanio do swojigo patyka jako
poprzedniego dnia. Až na piónty dziyń rano woda była
rozloto už ganc kole chałupy a Krzyś se wszymnył, że
piyrszy roz w żywocie je na prowdziwej wyspie, a to
było fest ciekawe.

Stalo sie to tego rana, kiej Chytro Sowa przifurkla
nad wode, coby rzyc: „Jako sie mosz!” swojemu kam-
ratowi Krzysiowi.

- Rzeknij Sowo – prawi Krzyś – ni ma to srandowne?

- Jezech na wyspie!

- Tóž ostatni dni to je fórt deszcz a je szpatnie –
rzekła Sowa.

- Jako było?

- Tóž padało – wyónaczyła Sowa.

- Ja – rzyk Krzyś – fest padało.

- Woda sie podniosła do wyrchu tak, jako eszcze
nigdy.

- Co sie porobiło?

- Wszyndzi je kupa wody – rzekła Sowa

- Ja mosz recht – prawi Krzyś – wszyndzi...

- Jednakó głoszóm, że czas sie zmiyni a mo być
pieknie... Už oto za niedługo...

- Widziałś Kubusia?

- Ni. Už oto niedługo...

- Nie wiym co s nim je –
prawi Krzyś. – Isto
nic mu nie bydzie.
Myślym, że Babuciek
je pospolu s nim. Jako
prawisz Sowo, isto nic
mu nie bydzie?

- Myślym, że ni. Už oto niedlugo...

- Wyfurknij a sie podziwej, Sowo. Bo Kubuś ni mo
za wiela rozumu a może zrobić jakómsik gupote, a jo
go móm fest rod, Sowo spokopila żeś?

- Tóż toć – rzekła Sowa – už furków. A hned bydym
spadki – wyfurkla.

Za chwile už była spadki.

- Ni ma Kubusia – rzekła.

- Tóż jako ni ma?

- Był, ale go ni ma. Siedział na gałynzi na strómie,
wysoko nad swojóm chałupóm a kole siebie miał dzie-
siynć garców s miodym. Garce sóm, ale Kubusia ni ma.

- Jej, Kubusiu, Kwapie! – zaryczol Krzyś – kaj żeś je?

- Tukej zech je – gdosik zamurczol za Krzysiy.

- Kubusiu!

Obo sie fest puczili.

- Jako żeś sie tukej dostol? – spytol sie Krzyś, jak
už móg cosik przerzondzić.

- Na moim szyfie – prawi hyrnie Kubuś. – Dostol
zech fest płatnóm infórmacyj, co zech jóm naszol we
flaszce. Ale skyrz tego, że do oczy mi sie wloła woda,

nie poradziłam jej poczytać.

Tóż płynym s nią do
ciebie, moim szefym.

Jak to hyrnie rzyk, to
doł Krzysiuwi papiór.

- Tóż ale to przeca
je od Babučka – zaryczol
Krzyś, jak poczytol papiór.

- A ni ma tam czego

o Kubusiu? – spytol sie niedźwiodek a podziwol sie
Krzysiuwi przez pleca.

Krzyś poczytol wszystko na głos.

- Ty B to sóm Babučki? Bo jo zech se myślol że
s tymi K to sóm Kubusie.

- Muszymy hned iść a go ratować. Myślol zech, że
Babuciek je pospołu s Tobóm, Kubusiu! Sowo pora-
dzisz go opatrzyć na swoich plecach?

- Myślam, że ni – rzekła Sowa, ale przedtym fest
medytowała. – Nie wiem esi ty sfoły, co jich móm na
plecach...

- Tóż móglabyś terazy przefurknónć do niego a rzyc
mu, że už go idymy ratować. A my s Kubusiyem už cosik
wymyślimy a przijdymy tak wartko, jak yny bydymy
poradzić. Yny nic nie rzóndź Sowo, furkej wartko.

Tóż Sowa wyfurkla, ale fórt medytowała coby esz-
cze rzyc.

- Tóż terazy mi rzeknij Kubusiu – prawi Krzyś –
kany je twój szyf?

- Miałbych raczy rzyc – wyklodoł Kubuś, jak szli ku brzygowi wyspy – że to ni ma taki ajnfachowy szyf. Czasym to je szyf, ale wiyncyj razy to je katastrofa. To wszystko zoleży.

- Zoleży od czego?

- Zoleży od tego, jesi zech je pod nim lebo na nim.

- Tóż ja...A kany je tyn twój szyf?

- Tukej – rzyk Kubuś a pokozoł hyrnie na „Niedźwiodka, co ón plywie”.

Tak po prowdzie, to Krzyś chcioł uwidzieć cosik inkszego a czym wiyncyj sie na niego dziwoł, tym barży se myśłoł, jaki tyn niedźwiodek Kubuś je odważniok a jaki je chytry. A czym wiyncyj se tego wszymoł, to tym miyni Kubuś sie dziwoł na kóniec swojigo kinola a udowoł, że go ni ma.

- Ale to je za małe dło nas dwóch – rzyk Krzyś okorany.

- Dło nas trzech, pospołu s Babućkiym.

- Nó, tóż widzisz. Jej, Kubusiu, cóż my terazy zro-
biymy?

Wtynczas przijymny niedźwiodek, odważny niedź-
wiodek, nasz K.B (Kamrat Babućka), Przijymny K.M
(Kamrat Mycka), spusobny T.G.P.O a T.G.N.C (Tyn
gdo pocieszol Osla a Tyn Gdo Naszel Chwost), nó
ganc cały Kubuś, rzyk cosik tak móndrego, że Krzyś
móg sie yny dziwać na niego s odewržitóm gymbóm
a szYROKO odewržitymi oczami a medytować o tym,
jesi to na isto rzyk niedźwiodek, kiery miol fest mały
rozumek, Kubuś Kwap, kierego ón znoł a od downa
miol fest rod.

- Mogymy płynónć na twojim parazolu - rzyk Kubuś
- ?

- Mogymy płynónć na twojim parazolu – rzyk eszच्ce
roz Kubuś.

- ??

- Mogymy popłynónć na twojim parazolu – rzyk
po trzeci Kubuś.

- !!!.

A naroz Krzyś spokopił, że to je na isto możne.
Odewrził swój parazol a wraził go do wody szpicóm
dołu. Parazol pływoł, ale kolyboł sie na wodzie. Ku-
buś wloz do postrzodka. Už miol rzyc, że wszystko je
w porzóndku, kiej se wszymnól, że tak ni ma.

Napił sie kapke wody, co na nióm wubec ni miol chynć a popłynyl spadki do Krzysia. Potym jak oba wylżyli do postrzodka, parazol sie przestol kolybać.

- Tyn szyf sie bydzie mianowol „Kubusiów Rozumek” – prawi Krzyś.

„Kubusiów Rozumek”, sie otoczył, odbił od brzygu ku poledniowemu zachodzie.

Możecie se wystawić, jaki Babuciek był rod, kiej uwidziol szyf. Potym nieskorzi po poru rokach, rod se spóminol jako sie mu pylalo, kiej była wszyndy wielkucno woda, ale pylalo sie mu yny w ostatnij godzinie jak czakoł na pómoc. Wtynczas Sowa, kiero przifurkla a siadla na gałynzi strómu nad jego chalupóm, coby

mu rzyc cosik na pocieszyni wyrzónndzała moc długóm pogodke o jakisi ciotce, kiero roz sie pomyliła a wysiedziała wajco mewy. Ta pogodka sie cióngła a cióngła, jak to moi pisani, aż Babuciek kiery siedziol w oknie bez żodnej nadzieji na pómoc, usnól okorany a wisiol przez okno dołu na samych ratkach. Wtynczas na szczynści Sowa naroz zapiskała, ale naozajst to była czynść tej pogodki a to było to, co rzekła ciotka Sowy, tóz Babučka to obudziło a ón miol ganc yny tela czasu, coby ścignóć sie cofnónć do placu, kany už sie mu už nic mógło stać a rzyc: „Tóz dyć to je fest ciekawe a co óna na to?”. Kiej uwidziol spusobny szyf „Kubusiów Rozumek” (Kapitan Krzyś; I feldfebel Kubuś Kwap) co ón plynyl, coby Babučka uratować, to se możecie wystawić jaki był rod. A skyrś tego, że to je kóniec pogodki, a jo żech je fest utropióny po tym ostatnim zdaniu, to se myślým, że tukej sie na chwile zastawiymy.

Rozdział dziesiąty

*Co w nim Krzyś robi gościnę dło Kubusia
a aji sie bydymy rozłónczać*

Jednego dnia jak sie słónko zaś pokozalo nad Lasym, prziniósło zaś majowy wóniawy luft, rzyczki w lasach szuszkaly wiesioło, że zaś sóm szumne, jako kiejsi; kiej małe kałuże leżały se spokojnie, a blynsło sie jim o tym, co widziały a o przigodach, co miały; kiej w ciepłym a cichym lesie kukuczka opaternalnie prógowala swojigo głosu a dowala se pozór jaki je; jak gołymbie z lasa jedyn drugigo lutowały a wyrzón dzalały o tym, że to bylo na isto skyrs tego, abo hanej skyrs tego, ale że to ni ma wubec płatne – tóż jednego takownego dnia Krzyś zapiskoł tak, jako sie dorzón dzil a za chwile przifurkla Sowa ze Stumilowego Lasa, coby sie dozowiedzieć, co po nij chce.

- Sowo – rzyk Krzyś – robiym wielkucnóm gościnę.

- Ty? Ty robisz gościnę? – spytała się Sowa.

- Ja. A to będzie wielkucno gościna skyrś tego, że Kubuś zrobił to co zrobił, żeby opatrzyć Babuśka z wielkucnej wody.

- Tóż ja, to będzie skyrś tego, że zrobił to co zrobił?

- Ja. Tóż rzeknij co najrychliż Kubusiowi a wszystkim inkszym. Bo ta gościna będzie jutro.

- Na isto jutro? Naozajst? – pytała się fórt Sowa.

- Tóż bądź tak dobro, Sowo a rzeknij jim wszystkim.

Sowa prógowała pomyśleć o czymśikej przeogrómnie móndrym, żeby to mogła rzyc, ale nic nie wyszpekulowała, tóż pofurkla, żeby napisać gości. A pierszy, kiego uwidziała to był Kubuś Kwap.

- Kubusiu – rzekła – Krzyś robi wielkucnóm gościnę.

- O – rzyk Kubuś a widziół, że sowa czako żeby rzyk cosik wiyncyj, tóż prawi: A bydom tam taki maluczki słodki wieca s różowym lukrym na wyrchu?

Sowa czuła, że to je poniży jej hyry, żeby wyróżnzać o jakisich maluczkich wiecach s różowym lukrym na wyrchu, tóż jeszcze raz rzekła Kubusiowi, co prawił Krzyś a przefurkla do Ośla.

„Gościna dlo mie? – pomyślał się Kubuś jak szół – To ni ma możne!” – a zaczął medytować jesi inksze zwierzynta się doziedzóm o tym, że to będzie gościna dlo niego a jesi Krzyś jim rzyk o „Niedźwiodku, co ón pływie”, o „Kubusiowym Rozumku” a o wszystkich szyfach, co jich ón, Kubuś wynaloz a co na nich pływoł. A pomyślał jeszcze, jaki

by to było straszne, kieby Krzyś zapomniał o tym rzyc
a kieby żodyn ganc nie wiedziół dło kogo to je ta go-
ścina. Czym wyncyj o tym myśłół, tym

barży sie mu miyszało w głowie,
jakby sie mu blynsło o tym, że sie
wszystko pospołu kićko.

Tóż to co sie mu blynsło za-
czło śpiywać o sobie samym,
aż sie z tego zrobiła pieśnicz-
ka. A była tako:

PIEŚNICZKA ZASTARANEGO KUBUSIA

*Hejże ha! Niech żyje niedźwiedek!
(Gdo? Gdo taki? Co za niedźwiedek?)*

Niedźwiedek Kwap, isto wiycie.

Kubuś kierego znajóm na całym świecie

(Kubuś? Znómy? Cóż to znaczy?)

Tóż toć znómy. Nie inakszy

(S czego?)

Hned to wyłożym.

Tóż tym Kubuś jako to bywo,

Choć nie umiół wubec pływać

A choć nie znoł żodnej łodzi,

Uratował łód powodzi

Swojigo dobrego kamrata,

Kierego mo jako brata...

(Tóż jako tyn Kubuś to zrobił?)

Gornek na szyf hned przerobil.

Ni żodne łodzisko marne,

Ale przeszumny szyf – gornek.

Tóż na isto s tego zasłynyl,

Że tak oto tym popłynyl,

(O kim sie rzóndzi?)

O Kubusiu. O Kwapie. O niedźwiodku.

O tym Misiu, odważnym, znómym,

S rozumym fest ułożónym,

O tym, co jak głosi wieść,

Przeogrómnie miał rod jeść

Tóż był hruby jako baryłka,

(Ni ma to czasym pomyłka?

Je to na isto tyn sóm?)

Przeca jo go dobrze znóm!

Ja to je Kubuś, Niedźwiodek Puchatek,

Wielki, móndry a bohater,

Tóż paniczki a panowie,

Dżisio pijmy jego zdrowi!

Jak Kubuś se tam murczoł, to
Sowa wyrzóndzała s Osłym.

- Tóż Ośle – rzekła Sowa
– Krzyś robi wielkucnóm
gościne.

- To je ciekawe – rzyk
Osioł. – Isto zaś chcie-
li by mie posadzić

pomiędzy tymi małymi kóńszczkami, co óny sie mackały za nami. Tóż ale dziynkujym za pamiynć. A pytóm cie, cobyś už o tym nie rzóndzila.

- Jeżeś napytany.

- Co?

- Zaproszyni.

- Ja už żech slyszoł. A gdo mi to podsuje prochym?

- To ni ma nic do zjedzynio. To znaczy, że Ciebie sie pyto na gościne. Jutro. Osiół okorany potrzepoł głowóm.

- Rzóndzisz isto o Babućku. Tym małym s uszami, co óny sie trzepióm. Na isto żeś rzóndzila o Babućku. Mogym mu rzyc, coś prawila.

- Ale ni – rzekła Sowa už fest nasmolóno – jo žech prawila o Tobie.

- Jeżeś tego isto?

- Tóż toć. Krzyś prawil: „Rzeknij wszystkim”. Tak prawil: „wszystkim”.

- Ich wszystkich ale nie Osla? – rzyk Osiół okorany.

- Ich wszystkich a fertig! – zaryczała nasmolóno Sowa.

- Tóż - wydychnyl Osiół. – To je na isto cosik napochane, ale przidym. Yny nie bydzie na mie nasrani, jesi bydzie padać.

Ale nie padało. Postawiło się długi stół na trawie, pod stróym a wszyscy siedli kole niego. Krzyś sied na jednym końcu a Kubuś na drugim, a między nimi z jednej strony siedziała Chytró Sowa, Osiół a Babuciek, a z drugiej strony siedziół Mycek a Mama Kangurka s Maluczkiem Kangurkiem. A wszyscy przociele a kamraci Mycka se posiodali na trawie a czakali a było jim teschno za tym, coby gdosi cosik do nich przerzóndził, abo jim cosik ciepnół ze stoła, abo sie jich spytół, wiela je godzin.

To była piyr szo gościna, co na nij był Maluczki Kangurek. Tóž se to przeogrómnie broł do siebie. Jak už wszyscy siedli ku stole to Maluczki Kangurek zaczął wyrzóndzać:

- Jako sie mosz Kubusiu! – zakwiczół.

- Jako sie mosz, Maluczki Kangurku! – rzyk mu Kubuś.

Kangurek hópnół do wyrchu pore razy na swoim wielkim stolku a zaczął zaś.

- Jako sie mosz Babućku! – zakwiczół.

Babuciek mu yny packóm z daleka giboł, bo miół za wielkóm pilobe, coby cosik wyrzóndzać.

- Jako sie mosz, Ośle! – zakwiczół.

Osiół yny sklu-pił lyni wie głowe.

- Hned bydzie padać – rzyk – esi už nie padze.

Mały kangurek sie podziwoł, jesi už nie padze. Nie padało, tóż zakwiczol:

- Jako sie mosz Sowo!

- Jako sie mosz mały giździe! – rzekła Sowa ganc pieknie a dali wyrzónndzała Krzysiowi pogodke o tym, co sie o mało nie przitrefiło jeji kamratce, kierej Krzyś nie znol; a Mama Kangurzica, rzekła do swojigo maluczkiego synka:

- Nejprzód wypij mlyczko, maluczki syneczku a potym wyrzónndzej!

A maluczki kangurek, kiery pil swoji mlyczko, rzyk, że może robić jedno aji drugi wroz...potym trzeja było go obalić na pleca a dość długo suszyć.

Jak se už wszyscy porzónndnie pojedli, Krzyś zaklupol łyżkóm po stole a wszyscy byli cicho. Yny Maluczki Kangurek, kierymu sie už kónczyło czkać chciol zrobić takóm mine, jakby sie zaczęło czkać kómusikej z przocieli a kamratów Mycka.

- Ta gościna, co my jóm tukej dzisio mómy- rzyk Krzyś – je zrobióno dla tego, gdo cosik zrobił a wszyscy wiemy, gdo to je, tóż ta gościna je dlo niego. A jo móm dlo niego prezynt a hned mu go dóm. – Potym sie podziwoł kole siebie a szuszkol: - Kaj ón poszel?

Jak Krzyś sie dziwoł kole siebie, Osiol zakrzónkol a zaczón rzónndzić:

- Kamraci – rzyk – a wy wszyscy, coście tukej prziszli – ty drobne wieca. Jezech fest rod, a raczy był

żech fest rod aż do terazy, widzieć was na gościnie, co
żeście jóm zrobili dło mie. To coch zrobił to nie była
żodno wielko wiec. Każdy by tak zrobił, kieby stol
miasto mie, okróń Mycka, Sowy a Mamy Kangurzicy.
A aji okróń Kubusia. Nie prawiym tukej o Babučku
a Maluczkiemu Kangurkowi, bo óni sóm eszcze mali.
Rzeknym eszcze roz, każdy gdo by był miasto mie, by
zrobił ganc tak samo. Tóż ale to sie przitrefiło akurat
mie. Nie idzie mi wubec o to, muszym to rzyc twardo,
za czym sie kole siebie dziwo Krzyś – a jak to prawil,
to doł przednióm packe do gymby a szuszkol na głos:
- Spróguj pochleđać pod stolym – ale o to, cobyście
wszyscy mieli robić wszystko, coby se pospolu pómo-
gać. Czujym że by my wszyscy mieli...

- Hep! – zaczęło sie kangurkowi.

- Tóż Maluczki! – rzekła Mama Kangurzica kapke
nasrano.

- To jo? – spytoł sie kangurek a zahrzył sie.

- O czym wyrzóndzo Osiol? – szuszkol babuciek
do ucha Kubusiowi.

- Nie wiym – prawi Kubaś fest okorany.

- Myśloł żech, że ta gościna je zrobióno skyrs ciebie.

- Kiej si aji jo tak żech myśloł, ale terazy už ni.

- Wołoł bych, coby to było zrobióne skyrs ciebie,
jako dło Osla – rzyk Babuciek.

- Aji jo – rzyk Kubaś.

- Hep! – zaś sie zaczęło kangurkowi.

- Tóż jakech wóm prawil – cióngnył dalij Osiol kapke hyrnie – jak mi przerwały rostomajte dźwinyki, czujym że by my mieli...

- Móm, móm! – zaryczoł Krzyś cały rod – Dejcie to nejmilszemu, spusobnemu Kubusiuwi. To je dło niego.

- Dło Kubusia? – spytoł sie Osiol.

- Tóż toć, dło nejlepszego niedźwiodka pod slóńcym.

- Tóż przeca. Wiedziol żech o tym – wydychnyl Osiol - To sóm kamraci...Rostomajcie je na tym świecie.

Ale żodyn nie posłuchoł, co prawi Osiol, bo co chwile gdosi zaryczoł: „Odewrz to Kubusiu!”, „Co tam je Kubusiu?”, „nie wiym”, „Ale jo wiym”, „Ni nie wiysz” – a taki rostomajte wieca. A Kwap otwiyroł zawiniony prezynt, tak wartko jak yny poradził, nie przerzazoł porwózka, bo nigdy człowiek nie wi y na co w chałupie sie może godzić kónsek porwózka. Jak

Kubuś uwidziół, co je w postrzodku o mało sie nie obalił, taki był rod. To była kisiynka, co w niej były farbiste blajszytyfy. W postrzodku były blajszytyfy, co na nich było poznaczone N.R. – to znaczy dło Niedźwiodka Ratownika, na inkszych zaś były litery O.N. – to znaczyło dło Niedźwiodka Odważnioka. Był tam eszce mały nóż do struganio blajszytyftów a gumka do gumowanio wszystkiego, co sie szpatnie napisało, a eszce linijka do rysowanio linijek, coby na nich równo pisać słowa a mały colsztok, coby nim szło wszystko pomierzyć, a modre blajszytyfy, zielone blajszytyfy, czyrwióne blajszytyfy, coby prawić o rostomajtych wiecach na modro, zielono abo czyrwióno.

A kaźdo s tych szumnych wiecy leżała we swojij przegródce a na wyrszczku kisiynki był zómek, coby jóm szło zawrzić.

A wszystko to było dło Kubusia.

Jejku kandy! – rzyk Kubuś.

Jejku kandy, Kubusiu! – rzekli wszyscy okróń Osła.

- Moc dziynkujym – rzyk Kubuś.

A Osiół cosik pomamroł sóm dło siebie:

- Jakisi wieca do pisanio. Blajszytyfy a cosik tam eszce. Fest łacne a przecynióne podle mie. Ganc nic takigo.

Potym nieskorzy, jak wszyscy sie už rozłónczyli a podziynkowali Krzysiu, to Kubuś pospołu s Babućkiym we złoty wieczór szli na spadek a po chodniku medytowali a skoro nic nie rzóndzili.

- Rzeknij mi Kubusiu – rzyk Babuciek – co prawisz jak sie budzisz, hned rano?

- Prawiym: ”Cóż też bydzie na śniodani?” – rzyk Kubaś. – A ty co prawisz, Babućku?

- Jo prawiym: ”Jezech zwiedawy, co sie dzisio stanie ciekawego”.

Kubaś sklupił głowiczke a medytował.

- Tóż to ganc na jedno wyndzie – rzyk.

Pore wiecy na kóniec

– A co było potym? – spytał sie Krzyś.

– Kiej?

– Na drugi dziyn rano.

– Nie wiem.

– A mógłbyś kiej pomyśleć a kiejś o tym powyrzón-
dzać mie a Kubusiowi?

– Kiebyście fest tego chcieli...

– Kubuś fest chce – rzyk Krzyś.

Po tym fest wydechzył, wzión swojigo niedźwiodka
za packe, posmyczył go za sobóm a poszeł ku dwiy-
rzóm. Eszcze roz sie zwyrtnył a rzyk:

- Możesz ku mie przyść jak sie bydym czochtoł?

- Mogym.

- A ta kisiynka na blajszyfty była szumniejszo jako
moja?

- Była ganc tako samo, jako twoja Krzysiu – rzyk
żech mu.

Krzyś skłupił głowiczke wyłoz...a za chwile żech
usłyszoł, jak Kubuś Kwap tuk-tuk-tuk – włazowoł za
nim po schodach.

Słownik

Ajnfachowy – prosty

Amper – wiadro

Amperek – wiaderko

Annielski – lichy, kiepski

Arch – arkusz

Aspón – przynajmniej

Babuciek – prosiaczek

Baji – na przykład

Bajzłować – robić nieporządek

Balandrować – Bawić się,

imprezować

Banować – żałować

Barży – bardziej

Blajszyft – ołówek

Blynść – śnić się

Boroczek – biedactwo

Borok – biedactwo

Bónclok – gliniany garnek

Bónczyć – mówić niewyraźnie

Brzimowy – modrzewiowy

Buchnónć – uderzyć

Buka postawić – fiknąć koziołka

Bulać – przewracać

Buła – niezdara

Burzić – łomotać

Byt – mieszkanie

Bywać – mieszkąć

Bzuczyć – brzęczeć

Chanderka – szmatka

Charwa – chrypka

Chleđać – szukać

Chłost – ogon

Chwost – ogon

Chybiać – brakować

Chytki – podstęp

Ciaciany – kochany, grzeczny

Ciepać – rzucać

Cieszyńsko rzecz – gwara

cieszyńska

Colsztok – składana miara

stolarska

Cosi niewiela – co nieco

Czochtać się – kąpać się

Czympnóć – przykucnąć

Ćmawy – ciemny

Dać se pozór – uważać

Dekiel – pokrywka

Dłaszka – podłoga

Doczkać – poczekać

Dołu – na dole

Doprać – przejeść się

Dorta – tort

Doskumać się – przekonać się

Dować pozór – uważać

Drabinioczek – mały wózek

drabiniasty

Drapnóć – porwać

Dwiyrze – Drzwi

Dychnónć – odpocząć

Dyć – przecież

Dziepro – dopiero

Dzierżeć – trzymać

Dziubać – kłuć

Dziwać się – patrzeć

Dziwoki – dziki, dziwny

Dziwucny – dziwny

Esi – czy

Familija – rodzina

Feler – błąd

Fertig – koniec, basta

Fest – bardzo

Figiel, o mały figiel – O mało co

Flinta – strzelba

Floster – plaster

Forskać – prychać, parskać

Fórt – ciągle

Fukać – dmuchać

Fukać – dmuchać

Furkać – latać, fruwać

Fuski – wąsiki

Ganc – zupełnie

Gdo – Kto

Gdosik – ktoś	Jegła – igła
Gibać – ruszać	Jejku kandy – okrzyk zdziwienia
Gizd – nieposłuszny chłopczyk	Jeryna kandy – okrzyk zdziwienia
Godzić – przydać się	Jezeryna – okrzyk przestraszenia
Goj – zagajnik	Jodło – jedzenie
Gón – polowanie	Jojczec – narzekać
Gruch – huk, hałas	Jor – wiosna
Hawiyrski słowo – przyrzeczenie	Kaj – gdzie
Hned – od razu	Kalamorz – kałamarz
Hokność – krzyknąć	Kamrat – przyjaciel
Howado – duże zwierzę	Kany – gdzie
Hópkać – skakać	Kapsa – kieszeń
Hrozucny – ogromny	Kieby – Gdyby
Hyc – upał	Kieby – gdyby
Hyra – duma	Kieby – gdyby
Hyrny – dumny	Kiej – kiedy
Inakszy – inny	Kiej – kiedy
Inkszy – inny	Kiej – kiedy
Isto – pewnie, prawdopodobnie	Kierysikej – któryś
Isty – pewny	Kinol – nos
Jak sie patrzy – jak należy	Kisiynka – skrzyneczka
Jedla – jodla	Kiwtać sie – mylić się

Klekotka – kołatka

Klepeto – noga

Klupać – pukać

Kolybać – kołysać

Kónszczki – kawalki

Krawal – hałas

Kukuczka – kukulka

Kuryjożny – śmieszny, dziwny

Kwap – puch

Lahko – łatwo

Lecy kiedy – czasami

Legier – łóżko

Libeżny – miły

Lichota – słaby, wątły

Liszka – lis

Lobości kandy – okrzyk

niepokoju

Luft – powietrze

Lza – można

Łacny – tani

Łaska – lasica

Macać – dotykać

Mackać się – waleśać się

Mamrać – narzekać, mamrotać

Margiyrować – udawać

Medytować – rozmyślać

Medytyrować – zastanawiać się

Miano – imię

Miarkować – być ostrożnym

Miasto – zamiast

Mieć recht – mieć rację

Miedza – łąka

Miersko – przykro

Mier-zić – przejmować się czymś

Mitryńczyć – marnować czas

Mo rod – lubi

Moc – bardzo, dużo

Moderni – nowoczesny

Modry – niebieski

Mojiczek – mniszek lekarski

Możne – możliwe

Murczeń – mruć

Muzyka – potańcówka

Mycek – zając

Na isto – na pewno

Napadnąć – przyjść do głowy

Napochać – wywołać

zamieszanie

Napytać – zaprosić

Nasmolony – wnerwiony

Natrefić – spotkać

Nawszczywa – odwiedzi

Nawszczywić – odwiedzić

Nazdać się – spodziewać się

Nejbarzy – najbardziej

Nejprzód – najpierw

Nejrychlij – najszybciej

Nie lza – nie można

Niechać – zostawić

Nieskoro – za późno

Nieskoro – Późno

Nieskorzij – Później

Nieszczasny – nieszczęśliwy

Niż – Zanim

Nónść – Znaleźć

Oblyczka – ubranie

Obuć, obuwać – ubierać buty

Odewrzeć – otworzyć

Odkiył – odkąd

Odmaryja – szafa

Odymać – mieć wzdęcia

Okorany – smutny

Okróm – oprócz

Opaternie – ostrożnie

Opatrzeć – uchronić

Opowoga – odwaga

Oszkapić – skaleczyć

Otopulony – ponury

Packa – dłoń

Partyja – towarzystwo

Paść – pułapka

Piernika kany – okrzyk

zdziwienia

Pieśniczka – piosenka

Piloba – pilna robota

Piskać – gwizdać

Plac – miejsce

Planetować – wróżyć

Pleca – ramiona
Plechowy – blaszany
Płatny – ważny
Pocapkać – poklepać
Podać się – być podobnym
Podziwać – Popatrzeć
Pofulajka – pogawędka
Pogodka – opowieść
Pokiel – dopóki
Popydlić – pobiec
Poradzić – potrafić
Pospołu – razem z kimś
Postrzodek – środek
Pośniodać – zjeść śniadanie
Pozdrzić – spojrzeć
Półdrugo – półtora
Pónbóczek – Pan Bóg
Pram – właśnie
Prawić – mówić
Procný – żmudny
Przizdrzić się – przyglądać się
Przikry – stromy

Prziplichcić – przyczepić
Przitrefić – przydarzyć
Przociel – krewny
Puczyć się – tulić się
Pylać – być w niebezpieczeństwie
Rachować – liczyć
Rajza – podróż
Ratka – kopyto
Recepis – przepis
Rechla – wieszak
Recht – racja
Rod – szczęśliwy
Rostomajty – Różni, różny
Rostomiły – miły, drogi
Rozłónczyć – pożegnać się
Rozwalować – zajmować dużo miejsca
Rozwożać – Zastanawiać się
Rychlij – wcześniej
Rychtować – przygotowywać
Rzónndny – rozmowny
Rzónndzić – mówić

Rzyc – powiedzieć	Stejna – i tak
Rzympkocić – chrupać	Stela – stąd
Schwalnie – naumyślnie	Strokaty – laciaty, wielokolorowy
Sfoły – mięśnie	Stróm – drzewo
Sfuczany – zdyszany	Sturzić – popchnąć
Shórczeć – spaść	Styrczyć – wsadzić
Siedymnost – siedemnaście	Swaczyna – drugie śniadanie, pod- wieczorek
Siorkać – pociągać nosem	Szczuć – śledzić
Skiyl – skąd	Szesnost – szesnaście
Sklupić – skłonić głowę	Szkrobać – drapać
Skowarszczyć – pomarszczyć	Szłapa – stopa
Skónany – zmęczony	Sznajdra – proca
Skyrs – z powodu	Sznuptychla – chustka do nosa
Słuszny – poważny, poprawny	Szpatny – brzydki, niewłaściwy
Smyczyć – ciągnąć	Szpónt – korek
Snany – łagodny	Sztopować – zatrzymywać
Spadki – z powrotem	Sztwierć na – Piętnaście po
Spokopić – zrozumieć	SztworteK – czwartek
Spusobny – grzeczny, porządny	Sztyry – cztery
Starucny – bardzo stary	Szumny – piękny
Starziczek – dziadzius	Szuszkać – szeptać
Starzik – dziadek	

Szyf – statek	Wderzić – wpaść
Szykowny – grzeczny, porządny	Wiec – Rzec
Ściepać – zrzucić	Wiel – Ile
Ścignąć – zdążyć zrobić	Wielkucny – ogromny
Śniodać – jeść śniadanie	Winowaty – winny
Terazisko – przed chwilą	Wlazować – wchodzić
Trufać – pamiętać	Wóniać – wachać, pachnieć
Trzy sztewierci na – Za piętnaście	Wparzić – wpaść
Tukać – mówić głośno	Wrazić – włożyć
Tyrceć – wystawać	Wszymność se – zauważyć
Uciyrok – ręcznik	Wubec – w ogóle
Ukludzać – sprzątać	Wyciepać – wyrzucić
Umiynić se – postanowić sobie	Wydzierżeć – wytrzymać
Usiotany – zmęczony	Wylynkać – wystraszyć
Utypić – wziąć coś ukradkiem	Wyłożyć – wytłumaczyć
Uważować – Zastanawiać się	Wyónaczyć – wytłumaczyć
Wachtorz – strażnik	Wyprask – kłopot
Wajco – Jajko	Wyrch – góra
Wandrować – wędrować	Wyrchni – górny
Warciejszy – szybszy	Wyrchniczek – pokrywka
Wartko – szybko	Wyrszczek – pokrywka
Wczas – wcześniej	Wyrzóndzać – opowiadać

Wyrzóndzać – rozmawiać

Wyrzóndzić – załatwić

Wyspekulować – wymyślić

Z nienazdanio – znieacka

Zahrucić – zadziwić się

Zakłudzić – zaprowadzić

Zakurzinczóny – zaniedbany

Zakutać – utknąć

Zapiskać – zagwizdać

Zastarać się – Zmartwić się

Zastarany – zatroskany

Zbyteczny – niepotrzebny

Zbytek – resztk

Zdać się – wydawać się

Zdrapić – porwać

Zdrzadło – lustro

Zdrzały – dojrzały

Zdzierżeć – wytrzymać

Zgrabaciały – o rękach -
stwardniane

Zowiścić – zazdrościć

Zoziyrać – zaglądać

Zrychtować – opracować

Zwiedawy – ciekawy

Zwyk – zwyczaj, przyzwyczajenie

Zwyknónć – przyzwyczaić się

Zwyrtnónć – obrócić się

Zynść się – spotkać się

Żnieć – brzmieć

Żbluchać – pluskać

Żyrok – żarłok

